

LYŠKÁNORA 18

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Světlen 1043

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Odpověď na Guldurův apel * Lynhaard z Rugornu: Volání divočiny *
* Žít a kouzlit pro život a slávu * Armiden - poslední zpráva 1043 * Cecilův konec * Svatá válka * Novinky liscannorské * Bez tebe *
* Smrt * Pocit ten * Hrobníkova stížnost * Průzkumy Nurnské družiny *

* Motto tohoto čísla *

Slečna nepije?!

Ala já jsem si dala...

Pethúnie Dlouhoprstíková

* Odpověď na Guldurův apel *

V předminulém vydání Lyškánory apeloval občan Guldur Vodouch na občany, družiníky a zvláště pak na starostu liscannorského, aby došlo ke kriminalizaci spolku Bílá Ruka, vzhledem k fámám a pomluvám, které toto sdružení produkuje. Takže...

1. Cech Bílá Ruka již nemá s Liscannorem vůbec co do činění. Cecilu Neviditelnému nebylo nikdy dáno povolení k tomu, aby si v Liscannoru postavil dům. Proč a z jakého důvodu bylo napsáno v Lyškánoře č. 15. Ideologický pohlavár Alwynn, zvaný Velký, skutečně vlastnil dům v obci a měl na něj řádné povolení. Po jeho zmizení byl vydán příkaz ke zničení tohoto stavení a tak se skutečně stalo. Tzv. Alwynnova chata tedy již na území Liscannoru vůbec nestojí a tudíž se členové Bílé Ruky nemají v obci kde slézat.

2. K šíření fám lze dodat asi toto. Je jasné, že nelze zabránit, aby při družinových výpravách, kterých se Cecil Neviditelný účastní,

občas nějakou tu fámou vypustil. Na druhé straně je třeba si uvědomit, že speciálně o Cecilovi koluje mnohem více fám, než-li o komkoliv jiném. Namátkou například ta, že uklízečkou v Bílé Ruce není modrooká blondýna, ale modrooký blondýn.

3. K těm údajným fámám o Cecilovi jistě napomáhá i to, že ačkoliv je tento člen Nurnské družiny již patřičně procvičen v oboru kouzlení, není to mnoho vidět a je stále brán jako pouhý učedník, který se vzdává pouze na to, aby se dokázal opít a následně se nechal okrást.

4. V případě trestního stíhání za šíření poplašných zpráv a urážky na cti je třeba se obrátit na královský soud v Nurnu. Otázka je, jestli to má vážený občan Guldur Vodouch zapotřebí.

*Krochta Moskyt z Bažiny,
pátý starosta liscannorský*

* Lynhaard z Rugornu: Volání divočiny *

Takto nazvaný text, podotýkám, jsem našel na liscannorském smetišti, poté, co jsem tam úpěnlivě hledal své omylem vyhozené papíry s výpočty. Nejsem tedy autorem těchto řádků. Přesto lze snadno dohlédnout, že samotné zveřejnění tohoto textu stává se nebezpečným mé osobě a jakákoli případná újma na mém zdraví s tím bude asi spojená. (Pro ty, co nepochopili: budu-li nalezen bez života, zato však se stopami násilí na

těle, víte, kdo mě má na svědomí...)

Dyni Longodon

Šedé mládě

Lišil se od svých bratří a sester. Jejich srst již dávala tušit narezavělou barvu, kterou zdědili po matce, on jediný se zbarvením podobal otci. Bylo to jediné šedé mládě z celého vrhu. Byl věrným obrazem krollího plemene, vlastně věrným obrazem svého otce, až na to, že měl dvě oči proti Byrthogovu jednomu.

Teprve nedávno je poprvé otevřel, teď však již jimi viděl zřetelně a jasně. I tehdy, když měl oči ještě zavřeny, již hmatal, ochutnával a čichal. Znal velmi dobře své dva bratry i sestru. Začal s nimi již nesměle a neohrabaně dovádět a dokonce se i prát. Z hrdla se mu přitom ozýval škrábavý zvuk, předzvěst budoucího vrčení a bojového řevu. A dlouho před tím, než otevřel oči, naučil se hmatem, chutí i čichem znát mámu- zdroj tepla, potravy a něhy.

V prvních měsících svého života prospal stulen u své mámy většinu času, ale teď už dobře viděl, zůstával vzhůru delší dobu a poznenáhlu se začal seznamovat se svým malým světem. Byl to svět šerý, nebyl si toho však vědom, neboť žádný jiný svět zatím nepoznal. Ozařovalo ho mdlé světlo, ale na žádné jiné světlo si si jeho oči zatím ani nemusely zvykat. Byl to malý svět, jelikož však krollí mládě nevědělo nic o širém světě venku, necítilo se nijak stísněno úzkým prostorem, v němž žilo.

Záhy však malý ušatec objevil, že jedna stěna jeho světa je jiná než ostatní. Bylo to ústí jeskyně a zdroj světla. Poznal, že se liší od ostatních stěn, dávno předtím, než si uvědomil nějaké vlastní myšlenky, než pocítil nějakou vědomou vůli. Tato stěna ho neodolatelně přitahovala, ještě dříve než otevřel oči a pohlédl na ni. Světlo z ní se opíralo do jeho zavřených víček a oči se mu zachvívaly pod drobnými jiskrnými záblesky, teple zbarvenými a podivuhodně příjemnými. Odpočátku, ještě dříve než se v něm probudilo vědomí nepřestával lézt k ústí jeskyně. Neustále se natahoval ke světlu a lezl k němu a matka jej musela zahánět zpět.

Tehdy se šedé mládě setkalo z s laskavými rukama své matky, které taky dokázaly vrazit ne jeden pohlavek za neposlušnost. Tak se naučil znát bolest. Naučil se dokonce i vyhýbat se bolesti, nejprve tak, že se nevystavoval jejím rizikům, pak, když už riskoval, bránil se tím, že se jí vyhýbal a včas unikal. To byla první vědomá činnost, to byly výsledky jeho prvních zkušeností se světem. Předtím jen slepě uskakoval před bolestí, teď už se bolesti vyhýbal, protože poznal, co bolest je.

Byl velice dravý. I jeho sestra a bratři byli takoví. Co jiného se taky dalo čekat. Byl šelma, postrach lesů. Pocházel z plemene, jež se živilo zabíjením a masem. Jeho otec i matka byli živi pouze z lovu. Mléko, jež sál na samém úsvitu života bylo mléko přetvářené přímo z masa a nyní, když byl o něco starší, začínal se již také sám živit masem- masem, jež matka zpola strávila a krmila jím svá čtyři mláďata, která se dožadovala potravy. Šedý byl z celého vrhu nejdravější. Uměl už chraptivě zavřít, hlasitěji než všichni ostatní. I vztekat se dovedl divočeji než oni. Jako první ze všech se naučil povalit své sourozence Istivým úderem krollí pěstičky. To on, první ze všech, chytil druhé mládě za veliké ochlupené ucho a tahal a rval se zuby pevně zařátými. Byl to rváč.

Šedé mládě se ovšem neoddávalo přemýšlení - alespoň ne po LIDSKÉM způsobu. Mozek nepracoval tak jasně. Přesto však jeho závěry byly bystré a jasné. Měl ve zvyku přijímat věci bez ptaní proč a nač. Nikdy se netrápil, proč se něco dalo. Stačilo mu vědět jak se to stalo. Když se o zadní stěnu jeskyně několikrát bolestivě uhodil do nosu, uznal, že neumí mizet ve stěnách. Vůbec se tím netrápil. Logika a fyzika k jeho duševní výzbroji nepatřily.

Matka měla šedé mládě nejraději ze všech. Zamílovala si ho pro jeho neohrabané batolení po jeskyni i pro jeho bezmeznou a roztomilou hloupost. Dala mu jméno LYNHAARD.

Tak vám nevím, ale podle obsahu to skoro vypadá jako nějaký ten štvavý leták Bílé Ruky, která, jak známo, má svoje bílé prsty úplně všude.

D.L.

* Žít a kouzlit pro život a slávu *

První část zápisů Krochty Moskyta z Bažiny

Včera jsme v Liscannoru oslavili příchod dalšího roku. Oslava nebyla vůbec bouřlivá, jak by snad někdo čekal. Snad to bylo způsobeno celkovou únavou po předešlých útrapách a snad je to tím, že někteří jsou ženatí a tudíž kapku zaneprázdnění. Ale i tak to byla vydařená oslava.

Venku slabě chumelí, v krbu praská oheň, žena mi nalila pohár svařeného vína a upekla mi kus masa. Je mi dobře. Řekl bych dokonce, že skvěle. A kdybych chtěl možná trochu přehánět, řekl bych, že to již nemůže být lepší. A přitom to není ani tak dávno, co bylo všechno jinak a svět se mi jevil v těch nejhorších barvách. Je to zvláštní, ale sny, představy a touhy se někdy plní. Stačí jen chtít a mít kopec štěstí...

Tenkrát

Když jsem se před pár lety ocitl náhodou v Liscannoru neměl jsem vůbec nic, jenom ten pytel zlata, z kterého jsem musel uplatit Getda Ruindorského. To ale bylo úplně jedno. Liscannor tehdy působil smutně a neútluně. Byl plný sirotků a vdov, v hostinci U hrocha se vedly smutné řeči, na rynku se povalovaly odpadky, pivo točil Jeremy teplé a na zemi se ještě válel papír, na kterém Getd kdysi sliboval odměnu na mou hlavu. Moje pověst byla mizerná. O to se postaral právě Getd, který peníze sice rád přijal, ale v opilosti se do mě často trefoval. Naštěstí i jeho pověst nebyla nejlepší, neboť kromě toho, že kdysi byl na nějaké výpravě, seděl nyní doma na zadku a pouze občas si zaběhl do vykřičeného domu. Ten mi mohl být ukradený. Necítil jsem se tenkrát ale stejně dvakrát dobře. U hrocha jsem měl pronajatý pokoj, který jsem sdílel společně s věrným křečkem Fistleem. Brzy jsem pochopil, že mám-li si získat nějaký respekt budu se muset zúčastnit nějaké výpravy, ve které všem ukážu, kdo je to Krochta. Ale ono se nedělo vůbec nic. Pořád se nikam nejelo a jen se sedělo v hospodě. U Jeremyho jsem platil pěkně vysoký nájem. Chtěl po mě celé dvě zlatky na den, za což mi občas vyměnil povlečení a dvakrát denně jsem se mohl v lokále najíst. Peněz jsem měl sice spoustu a ve srovnání s tím co jsem si propřel minulá léta to tady

byl luxus, ale něco tomu chybělo. Po nějakém tom měsíci se mi to všechno začalo trochu zajídat. Jediným rozptýlením pro mě byla výuka našeho starosty a tahle drobná epizoda mého života však stojí za trochu vyprávění...

Učitelem

Když jsem začal bydlet v Liscannoru byl jsem doslova šokován tím, že starostenský úřad vykonává, s odpuštěním, debil. Je to smutné, ale vhodnější označení jsem nenašel. S krollem Lynhaardem jsem se poprvé spatřil, když jsem přišel žádat o povolení k pobytu ve vesnici. Za stolem seděl v pokecané vestě obrovský primitiv s vizáží opice. Nejprve jsem se strašně lekl a chtěl se dát na útěk, ale pak jsem si dodal odvahu. To stvoření nepůsobilo zle. Dokonce bych řekl, že bylo zasněné, až zamilované. To se ostatně potvrdilo později. Nejprve se na mě díval, jak tam tak stojím a rozpačitě si mnou ruce a pak na mě něco vybafl. Přiznám se, že jsem tomu hned nerozuměl a pouze jsem usoudil, že ho asi zajímá co jsem zač. Slušně jsem se představil a hned jsem chtěl povolení k pobytu. Dostal jsem je. Potíž nastala v okamžiku, kdy se ten kroll zatvářil důležitě a začal se hrabat v jakýchsi pergamenech s tím, že si to povolení musí zapsat. Popadl kus papíru a chvíli na něj zíral. Okamžitě mi došlo, že nemůže umět číst ani psát. Neuměl. A tak jsem mu navrhl, lehcce podlézavě, to připouštím, že ho naučím číst i psát a že bude ten nejchytřejší starosta v Gwendarronu. Chvíli se na mě podezíravě koukal, ale pak na mě prskl něco, co jsem si vyložil jako souhlas. Ulevilo se mi. Vždyť mě mohl také okamžitě rozmlátit hlavu na kaši. Není nic vyjimečného, když si takto ti, kteří vládnou spíše mečem nežli rozumem, léčí své komplexy. Ale on to přijal a dokonce mi za to nabídl peníze. Od tohoto okamžiku jsem k němu pocítil jistou sympatii. Ale na druhou stranu jsem si na svá bedra naložil skutečně nadlidský úkol. Představte si to! Dvě hodiny denně se snažte vysvětlit někomu, kdo nemá potuchu o tom, kde je vpravo a kde vlevo, že tohle písmeno se píše takto a tohle zase tak, a že když to dáte dohromady, tak to dá slovo. Několikrát jsem byl na pokraji zhroucení, ale Lynhaard si tak seděl na židli, žmoulal brk na psaní, kapal po stole inkoust a možná, že jej to i bavilo. Ne snad, že by občas po mě něco nehodil, nebo na mě nezačal řvát, tu a tam

dokonce i stůl rozšípal, ale jinak to byl docela hodný žák. Nebyl příliš učenlivý, ale snažil se. Po půl roce už uměl jakžtakž základní písmena, uměl se podepsat a počítal docela obstojně. Dlouho jsem nevěděl jak ho mám počtům naučit. Pokusy se švestkami nebo jablky dopadly katastrofálně. Buďto je okamžitě sežral, nebo je po mě začal házet. Teprve po nějaké době jsem přišel na geniální myšlenku, která byla tak prostá, že jsem se až styděl za to, že mě nenapadlo hned. Docela jednoduše jsem před něj vysypal hrst zlaťáků a to byste koukali, jak mu to hned šlo! Neříkám, že se mi ho snad podařilo naučit počítat přesně na kousek, ale vždycky poznal, která hromádka je větší a která menší. Myslím, že umět počítat je pro starostu mnohem důležitější, nežli umět číst a psát. Samozřejmě někdo by mohl namítnout, že naučit za půl roku někoho pár písmenek a základní počty je dosti mizerný pedagogický výkon, ale takovému šťouravci odpovím jednoduše, ať si to zkusí sám naučit něco takového poloblba! A proto zdůrazňuji, že jsem na svůj výkon patřičně hrdý. A nestydím se to říci, že když táhmem občas městem a Lynhaard namáhavě přeslabikuje název hospody či správně přečte jméno lodi v přístavu, tak nemám daleko k slzám. A nic na tom nemění ani fakt, že je to tam často i namalováno! A ještě jednu věc bych chtěl zdůraznit. Vyskytly se po Liscannoru řeči, že jsem používal rákosku jako výchovný prostředek při krollově výuce a mlátil ho s ní přes ruce. Není to pravda. Ne snad, že bych občas nechťel do něj nějaké ty vědomosti natlouct (na to by ovšem byla rákoska málo) či nakopat, ale zkuste si to na někom, kdo měří skoro dva a půl sáhu a nevypadá dvakrát mírumilovně. No, uznejte sami, že je to pěkná hloupost dobrá tak akorát pro sebevraha...

Konečně dobrodružství!

Mé první dobrodružství v Nurnské družině jsem si představoval trochu jinak. Naivně jsem se domníval, že se jednoho dne ozve dusot kopyt a přijede děsně bohatý pán, který nám dá nějaký velmi důležitý úkol, např. zabít draka, zachránit zemi od bandy lupičů apod. Někdy to tak skutečně bývá, ale jak již dnes vím, většina výprav spočívá v daleko prostších posláních. Zkrátka a dobře jednoho dne se skutečně ozval dusot kopyt a skutečně přijeli dva všemohně slušně vypadající pánové. Potud by bylo všechno v pořádku. Ti dva se

samozřejmě nějak jmenovali, určitě nám to řekli, ale protože si ta jména již nepamatuji (bylo to v době, kdy jsem učil Lynhaarda a neustále mě bolela hlava), označím je jako pana A a pana B. Oba vypadali skoro stejně. Až na to, že...ale to až později. A tihle ti dva pánové po nás nejdříve chtěli nějaké informace o nějaké knize, že je to pro ně důležité. Nebudu tady popisovat o jakou knihu šlo a vůbec žádné podrobnosti, to si laskavý čtenář přečte v Historii, spíše se zaměřím na to, co potkalo mě. Bylo to zpočátku jednoduché. Jeden z těch pánů, myslím si, že to byl pan A, nebo snad B, se na mě obrátil s prosbou zda bych mu nedojel do města do knihovny zjistit nějaké informace, moc dobře totiž poznal, že jsem vzdělanec. Inu, souhlasil jsem, znáte to. Jenomže ten pan A, nebo snad B, si se mnou ještě chtěl promluvit o nějakých podrobnostech v soukromí. Okamžitě jsem se cítil důležitý a souhlasil jsem. Jelikož jsem v té době ještě neměl vlastní dům, pozval jsem toho chlapa do svého pokoje, který jsem měl pronajatý v hostinci U hrocha. A pak se to stalo..., ha to jste teď všichni napnutý, co se to vlastně stalo. No, stalo se. Jen za námi zapadly dveře do pokoje, tak mě ten chlap ukázal nějaký meč, jestli se mi líbí. Řekl jsem, že líbí. A ten mizera měl s ním vzal po hlavě. Představte si to, normálně mě s ním praštil do hlavy. Buch a bylo to. Pořádně mě to zabolelo a hned jsem začal řvát o pomoc a chtěl jsem se pomocí kouzla (však jsem taky kouzelník, teda teď už čaroděj) přenést za dveře a postěžovat si ostatním. Jenomže ten pan A či snad B byl rychlejší. Praštil mě ještě jednou a to už jsem nevydržel a omdlel jsem. Nepřijemná záležitost.

Nevím jak dlouho jsem byl v bezvědomí. Probral jsem se v nějaké smradlavé kobce s řetězem na krku. S řetězem na krku! To mě ovšem těžce urazilo. Někdo dal Krochtovi řetěz na krk! Taková potupa! Hlava mě brněla a chtělo se mi zvracet. Znovu jsem usnul. Když jsem se probral stál u mě jakýsi tlustoch a podával mi misku s nějakým blivajzem. Otrásl jsem se hnusem. Chtěl jsem po tom člověkově, aby mi laskavě zdělal co tady dělám a proč mám ten řetěz kolem krku. Přišlo mi to jako úplně normální otázka v mé situaci. Ale on se jenom zašklebil, řekl nějakou sprostšárnu a odešel, což mě velmi rozlobilo a od té chvíle jsem toho člověka neměl rád. Však počkej on ti to Krochta ještě spočítá, takhle mě otravovat. A taky jsem mu to později spočítal.

Ležel jsem tam ještě několik hodin a stále se nic nedělo. Pouze jsem se snažil pomocí několika blesků přepálit ten řetěz, ale nevedlo se mi to. Snadno jsem si spočítal, že bych ho takhle přepaloval aspoň týden a to by mě ještě nikdo neschmál otrávením. Nebyl jsem tehdy tak zkušený kouzelník, abych si mohl dovolit čarovat jeden blesk za druhým. A tak jsem se raději obrátil na bok, hlavu si podložil kusem hadru a snažil jsem se nemyslet na to, jak mě ten žetěz dře do krku. Ale klidu jsem moc neměl. Za chvíli zarachotily dveře a v nich se objevil oba pánové. Pan A i pan B. Jenomže jeden z nich byl svázaný, zatímco druhý na něj něco hulákal a hrozil mu. Důvtipnému čtenáři je jisté jasné, že ten co hulákal byl ten samý, který mě předtím praštil do hlavy. Něco ještě chvíli hulákal a pak ty dveře zavřel. Podíval jsem se na svého nového spolubydličího. Byl zkrvavený a sotva mohl mluvit. Mlel něco o nějaké zradě (to jsem mohl konec konců já také). Chvilí jsem ho poslouchal, když v tom se dveře znovu otevřely a ten druhý pán po tom prvním pánovi (no po tom co byl se mnou v cele) hodil jakousi láhev a řekl něco v tom smyslu, jako ať si ten sajrajt třeba vypije, když ho neumí udělat. A zase zavřel. Zeptal jsem se toho pána, co to má všechno znamenat. A on mi děsně tajemně řekl, že měl pro toho druhého pána vyrobit takový lektvar, který umí rozežrat kov, ale když ho pro něj poctivě vyrobil, tak mu ten druhý pán řekl, že ho podvedl a uvrhl ho ke mě do kobky. Okamžitě jsem se ho zeptal, jestli to co ten druhý pán po něm hodil není náhodou ten lektvar co požírá ten kov. A ten pán přikývl. A tak si povídám, co bych to nevyzkoušel a proč ne třeba na tom řetězu. A představte si! Hned co jsem trochu té tekutiny vylil na řetěz, začalo syčet a za chvíli byl řetěz na jednom místě rozleptaný. Tady by se asi slušelo podotknout, že ten chlápek co k nám do cely ten lektvar hodil byl naprostý pitomec a hlupák, když si jeho účinky ani nevyzkoušel. Původně jsem si myslel, že ten pán musí být náramný učenec a tuze mazaný chlapík. To jsem si myslel i po tom co mi provedl, ale svůj názor jsem změnil. Takovou chybu by neudělal ani opilec Hlůva, pošťák z Nurnu! Podíval jsem se na toho druhého a chtěl jsem jej také pustit, ale on mezitím umřel. Taky dobře. Neměl se spolčovat s tím druhým. Tak jsem si raději omotal zbytek řetězu okolo krku a vylil trochu té zázračné tekutiny do zámku ve dveřích. Za chvíli jsem již radostně otevíral dveře. Ocitl jsem se na chodbě slabě osvětlené loučí. Po stranách té chodby byly další

dveře, určitě také kobky. A pak se to stalo! Z jedné dveří jsem zaslechl příšerné nadávky. Hned jsem ten hlas poznal. Cha, to je trpaslík Buškchal. Můj spolubydličí na patře v hostinci U hrocha. Tak tady nejsem sám, těm mizerům se podařilo nás pochyťat víc. Buškchale kamaráde, to sem rád, že tu nejsem sám. Honem jsem na zámek v jeho cele vylil zbytek toho lektvaru. Za dvěma stáli Buškchal a tvářil se překvapeně. Pravda trochu mě překvapilo, že neměl řetěz okolo krku jako já, ale moc dlouho jsem si s tím lámat hlavu nemohl. Asi byl privilegovanějším vězněm. Ve stručnosti mi vysvětlil, že poté co jsem zmizel z Liscannoru, staly se podivné věci. Nebudu je zde vyprávět, to je opět věcí družnické kroniky, jisté však bylo, že v těchto kobkách bylo uvězněno několik dalších družníků. V první řadě to byl starosta Lynhaard. Smutně jsem se podíval na prázdnou láhev. Zámek v jeho cele se mi již nepodaří rozleptat. Na to se musí jinak. Rychle jsme se s trpaslíkem domluvili. Potichu jsme zavřeli všechny dveře a zalezli jsme do mé cely. Musíme k nám dostat toho strážného. Ano, toho hnusného žalářníka, který se se mnou odmítl slušně bavit a k jídlu mi nosil akorát šlichtu! Já se ho pokusím složit k zemi kouzlem a Buškchal se rozhodl bojovat pochodní. Mrkli jsme na sebe a já začal řvát nějaké sprostšárny a kopat do dveří. Netrvalo dlouho a s nadávkami se přihnál žalářník. Vtrhl do dveří a... nežli se začal stačit divit, že je otevřeno seslal jsem na něj jeden žlutý blesk. Lup! Dostal to holomek rovnou do pupku. Začal strašně řvát a tasil meč. Teď už to byla práce pro trpaslíka. Neváhal a zaútočil pochodní. Já jsem byl v této chvíli k ničemu a tak jsem se spíše snažil Buškchala povzbudit vydatným řevem. Rval se jen tak v košili s tou pochodní v ruce a začal toho chlapa zatlačovat. Zasadil mu mnoho ran, ale sám také nejednu utržil. Dlouho to vypadalo nerozhodně, ale ten prokletý mizera ustupoval do strážní místnosti, kde se mu podařilo vypít hojivý lektvar a hned získal nad Buškchalem převahu. Ten statečný trpaslík se dále pral s přeraženou pochodní, ale proti meči neměl šanci. Nakonec se žalářníkovi podařilo probodnout mému druhovi hrdlo. Vítězně zařval a přestože byl již značně poraněný, hned se na mě vrhl. Měl jsem úplně holé ruce a vytřeštěný výraz. V zoufalství jsem popadl dubovou židli, abych se mohl alespoň bránit a v duchu jsem se loučil se životem. Skočil ke mě a já sevřel tu židli a praštil. A měl jsem kus štěstí. Vypadl jsem toho lumpa přímo do hlavy. Sesul se k zemi a nejevil známky

života. Pro jistotu jsem mu hned jeho meč vrazil do hrudi. A máš to! Chtěl jsi šikanovat a otrávením Krochtu a ten ti to teď vrátil obyčejnou židlí! Blběčku! Zaplavila mě vlna úlevy. Jenomže to nebylo ono. O kus dál ležel mrtvý Buškchal a jeho krev barvila podlahu. Už si nikdy nezahrajem spolu partičku kostek U hrocha. Chudák. Nebyl však čas na nějakou sentimentalitu. Rychle jsem tomu žalářníkovi sebral klíče od cel, ještě mu plivl do obličeje a běžel jsem osvobodit ostatní. Ti budou koukat, že je tahá z bryndy Krochta Moskyt, ten o kterém ten povaleč Getd navypřávl tolik pomluv (no nebyly to vždycky jenom pomluvy). Nejdřív jsem osvobodil starostu Lynhaarda a hned jsem mu do ruky vrazil ukořistěný meč. Přeci jenom on s ním uměl trochu více nežli já, kouzelník. Myslím, že ze mě měl větší radost, než když jsem ho učil abecedu.

Další události uvedu již jen ve stručnosti. Společně s Lynhaardem jsem osvobodil další dva zajatce, podivína Énmila a hobita Kyliána. Tento hobit byl neobyčejně zajímavý tím, že sebou neustále tahal barvičky, kterými si maloval celý obličej. Naší první snahou bylo utéci ven a zjistit, kde, že to vůbec jsme. Události začaly nabírat rychlé tempo. Ze smradlavého vězení vedla pouze jedna cesta. Potíž byla v tom, že jí hlídal jakýsi krajně odpudivý tvor. Starosta mi později řekl, že to byl ghúl. Jeho likvidace byla nepřijemná, jelikož tato bestie je schopna člověka, kterého podrábé, ochromit. Téměř nahý Lynhaard to moc dobře věděl a tak jsme ho museli pořádně přemlouvávat, aby zaútočil. Nakonec všechno dobře dopadlo, jak jinak a my opustili hnusné kobky.

Ocitli jsme se v prostorách, které byly očividně pěkně staré a tesané ve skále. Naší jedinou snahou byl útek, pouze Lynhaard se ještě snažil nalézt své věci, které mu ukradli. Snažili jsme se postupovat potichu, ale pohybujte se tiše, když je s vámi kroll. Pochopitelně netrvalo dlouho a naši vězňatelé nás začali honit. Už to s námi vypadalo bledě, když se najednou zničehonic objevil v podzemí trpaslík Páin, pěkný bábek, společně s Tchan-čim, šikmookým alchymistou. Později nám řekli, že do Liscannoru přijeli ozbrojenci, kteří se je snažili zajmout. Páinovi a Tchan-čimu se, ale podařilo uprchnout a následně se nám vydali na pomoc. Páin ještě prozradil, že jsme ve starodávné pevnosti Rugsenských kněží. Nurnští sem již jednou pronikli a zřejmě proto na ně zdejší obyvatelé měli

vztek. Další cesta již byla jednoduchá. Páin a Tchan-či znali únikovou cestu. A když šli vpředu takoví znamenití válečníci jako Páin a Lynhaard, nebylo co řešit. Já se do boje mnoho nezapojoval, neboť jsem byl příliš vyčerpaný na to, abych mohl kouzlit. Pouze jsem se mazaně snažil metat nepřítelům do obličeje žhavý popel, abych je oslepil, ale když několik uhlíků zasáhlo i Páina, raději jsem toho nechal. Vzhledem k tomu, že jsme nezapoměli každého mrtvého důkladně očesat o všechno cenné, dá se říci, že jsme se alespoň částečně zahojili za všechnu tu potupu.

Tak skončilo mé první dobrodružství v Nurnské družině a myslím si, že jsem si počínal celkem zdatně. Zvláštní uspokojení jsem pociťoval především z toho, jak jsem zabil toho chlapa obyčejnou židlí. Kostky jsem již nemohl U hrocha hrát s Buškchalem a tak jsem je začal metat s novým podnájemníkem Tchan-čim

Krochtův rádce pro začínající kouzelníky

Tak v tomhle povídání bych se chtěl trochu a ve stručnosti věnovat tomu nejdůležitějšímu co dělá kouzelníka kouzelníkem a totiž jednotlivým kouzlům. Na tomto místě bych chtěl především podotknout, že následující řádky jsou určeny opravdu pro začátečníky, neboť já sám se nemohu považovat za nějakého dokonalého a nepřemožitelného čaroděje. Takže je to spíše pro ty, kteří chtějí vstoupit do řad Nurnské družiny. V rámci této družiny si myslím, že jsem schopný kouzelníkům trochu poradit i když já sám také často potřebuji rady zkušených.

Slovo úvodem

Když už se někdo chce naučit čarovat, musí pro to mít určité předpoklady. Je například dobré umět číst a psát, neboť spousta informací se dá vyhledat ve starých (nebo nových) knihách. Jsou samozřejmě takoví, kteří dokáží kouzlit od přírody, nebo jsou schopni se zpaměti naučit dlouhé poučky a různé formule. Z toho plyne, že hlavní je především talent. Když nemáte talent a nadání, nenaučíte se ani ťuk i kdyby jste se snažili až do roztrhání těla. Prostě nadání a vůle. Pakliže si myslíte, že jste schopni se naučit kouzlení a všemu

co k tomu patří (správný kouzelník samozřejmě umí mnohem více, než-li jen seslat kouzlo) je velice důležité, vybrat si, které kouzlo se začnete učit jako první. Některá kouzla se třeba naučíte náhodou, nebo je někde pochytíte. Tato kouzla však většinou patří do nižší kategorie. Pořádně čarovat se naučíte v dřívě většině případů v kouzelnickém cechu, nebo od nějakého zkušeného čaroděje či mága. A protože nikdo vás to většinou nenaučí zadarmo a peněz není nikdy dost je třeba při každém školení pečlivě vybírat!

Při výběru pamatujte především na to, že nejdůležitější je především váš život. Není důležité kolik zlikvidujete nestvůr, kolik nepřátel složíte na hromadu, kolik si vyděláte. Pamatuje na prvním místě je přežít! Teprve potom uvažujte kolik vám to vynese a jakou slávu si získate. Život kouzelníka je těžký. Když nebudete dostatečně připraveni může vás skolit i splašená kráva. Na výpravě vám doporučuji chodit v doprovodu několika bijců, kteří vás mohou chránit, tak aby jste mohli nerušeně sesílat zaklínadla. Úloha kouzelníka v družině není, aby chodil vpředu a neustále odrážel útoky nepřátel, to prostě neumí. Válečník je schopen se svým mečem ohánět mnohem a mnohem déle nežli vy budete schopni kouzlit. Síla kouzelníka je v něčem jiném. Správně naladěný a odpočatý kouzelník je schopen v jediném okamžiku zabít i velmi silnou nestvůru, nebo ostříleného žoldněře. Je schopen mávnutím ruky rozmetat bandu obtěžujících skřetů, zjistit úmysl protivníka, vytáhnout celou družinu ze dna propasti. Dokáže toho hodně ale pamatujte, že kouzlení vyčerpává!

Spousta učenců se zabývá tím, že dělí kouzla do různých kategorií. Já osobně raději dělím kouzla na praktická a nepraktická, popř. na lehká a těžká. Pro mě není tak důležité dělit je na ta, která pocházejí z černé magie, která z bílé, případně nějaké jiné, která pocházejí ze západu a která z východu, která jsou kouzla psychická, která léčitelská, která jsou lesní a která třeba polní. Spíše je rozdělují kouzla velice jednoduše. Na útočná, na obranná a na praktická. Do těch posledních zařazují samozřejmě i kouzla pro přežití.

Tak a teď to slyším (hlavně ze strany učenyých elfů), že mé názory jsou přizemní, že nectím čarodějnou vědu jako takou atd. Není to pravda, velice rád se občas vrtám ve starých pergamenech a

knihách, ale nezapomínám při tom ani na normální život. V tom se asi trochu liším. Na prvním místě je pro mě má rodina, žena a děti, pak je to touha po dobrodružství a teprve pak mě zajímají věci okolo magie. Není totiž, podle mě, důležité zda dokážete nepříteli zlikvidovat ranou meče nebo ho odpravíte kouzlem. Pamatujte, účel světlí prostředky! Snažte se především žít jako slušný a řádný občan, ale v okamžiku kdy jste napadeni, tak nesmíte váhat. Buďte vy, anebo ten prd'ola co vás otravuje. Tak si vyberte! Hlavní je pro kouzelníka vybrat ve správný okamžik to správné kouzlo a nebojte se ani trénovat takové věci jako je rychlý útek, nebo boj s mečem. Může se vám to hodit. Žádná dovednost, která vám pomůže přežít není potupná. Ha, už opět slyším moudré elfy, kteří si neumí bez kouzla ani zatopit v kamnech. Až vám budou třeba povídat o tom, že manželství škodí vaší magii (cituji dnes již mrtvého kolegu Astoria), tak se mu klidně vysmějte. Jsem šťastně ženat již několik let, mám dvě děti a mé magii to vůbec neškodí. Ale to jen tak na okraj.

Takže teď se již budeme věnovat jednotlivým kouzlům. Budu je uvádět v řeči obecné, neboť v případě, že se je rozhodnete studovat, budete stejně potřebovat o nich vědět daleko více a to vám již prozradí váš mistr. Kouzla zde uvádím v takovém pořadí v jakém jsem se je učil já. Na závěr tohoto úvodu bych ještě uvedl jednu radu. Ke každému útočnému kouzlu se naučte alespoň dvě obranná. Vězte, že je to důležité, neboť jako mrtvému vám již nic nepomůže, i když...

Hyperprostor, někde označovaný jako druhý

Tak tohle kouzlo jsme se učil jako první. Zařadil bych ho do kategorie kouzel obranných (i když ho lze samozřejmě využít i při útoku nebo jinak). Často se vám přihodí, že se potřebujete v jednom okamžiku objevit na jiném místě, než se právě nacházíte. Např. okamžitě utéci z boje, dostat se za zamčené dveře apod. S tímto kouzlem se vám to podaří. Můžete s ním pomoci kamarádovi v boji. Např. hyperprostorovat válečníka za záda jeho protivníka, velmi praktické. Můžete se s ním dostat bez námahy na skálu, na kterou nejde vylézt, utéci z vězení atd. Není příliš těžké se ho naučit a čím budete zkušenější tím ho budete moci lépe využít. Časem budete schopni se přenést i na vzdálenost několika set sáhů a třeba dostihnout utkájícího

protivníka. Ve většině případů ho však využijete jenom na pár kroků, to na překvapení či útek v podzemí často bohatě stačí. Toto kouzlo je pro přežití velmi důležité a každému bych ho vřele doporučil.

Neviditelnost

Další nezbytné kouzlo pro přežití. Je již poněkud náročnější, ale bohatě se vám vyplatí se jej naučit. Bez tohoto kouzla se jako kouzelník stáváte velice ohroženým druhem. Jsou známy případy kouzelníků, kteří hned jak toto kouzlo uměli, tak se na výpravě zneviditelnili a snažili se tak zůstat co nejdéle dobu. Kouzelník je totiž většinou velmi choulostivý a stačí jeden zdálky vystřelený šíp a má to spočítané. Když se tedy cítíte ohrožení, neváhejte a klidně zmizte ze zraku všech nepřátel. Nemá ani cenu psát, že se vám také neviditelnost velice vyplatí při různých výzvědných výpravách, chce se to ale umět také ovládat, musíte chodit velice opatrně, dýchat co nejtišeji a dávat pozor, abyste do někoho nevrátili. Oceníte ho i při zákeřných útocích a v kombinaci s jinými kouzly. A opět máte-li na to, můžete s ním provést celou družinu nebezpečnými místy. Zkrátka a dobře neviditelnost je základ.

Žluté blesky

Jo, jo, moje první útočné kouzlo. A dodnes si ho nemohu vynachválit. Je vcelku jednoduché a když jsem byl v dobré pohodě dokázal jsem hned jak jsme se ho naučil seslat i dva najednou. Stalo se na nějaký čas mým nejdůležitějším útočným kouzlem. Dnes již raději používám jiné, ale občas se mi hodí stále. Vzhledem k tomu, že kouzla jsou jen kouzla občas se stane, že ne vždy se vám povede blesky vyvolat. Záleží na mnoha věcech, jak jste zkušený, jestli prší nebo naopak praží slunce, jestli vám v kouzlení někdo brání, popř. jestli někdo neseslal protikouzlo. O žlutých blescích se dá říci, že riziko, které vám hrozí, že se vám nepovedou je ještě docela úměrné. Tohle kouzlo uplatníte především v boji zblízka. Na větší vzdálenost se příliš neuplatní, ale vy máte většinou tu výhodu, že útočník se k vám nejprve musí dostat, takže si na něj můžete pěkně počkat a pak ho osmažit. Opět zde samozřejmě platí, že čím budete zkušenější budete schopni blesky seslat více a více. Také bych zde chtěl podotknout, že jsem žlutými

blesky útočil dokonce i na draka a podařilo se mi ho dosti zranit. Opět mohu vřele doporučit, aby jste se tohle kouzlo snažili naučit co nejdříve.

Zdvojení

Jestli chcete být jako kouzelník platný v boji, bez tohoto kouzla se neobejdete. Válečníka chrání brnění, vás právě tohle kouzlo. Existují i jiná kouzla s podobným účinkem, ale podle mého mínění je tohle nejlepší. Na každé výpravě jej několikrát vyvoláváme. Jeho účinek je vynikající. Způsobuje totiž, že nepřítel, který na vás útočí není schopen vás po nějakou dobu vůbec zasáhnout a právě po tuto dobu ho můžete zlikvidovat jiným kouzlem nebo vám někdo může přiskočit na pomoc. Je sice trochu ošemetné v tom, že není nikdy jisté jak účinně se vám ho povede vyvolat, ale pokud máte dostatek času a jste odpočatí není problém zkusit si ho vyvolat podruhé, účinky vašeho předchozího snažení sice zmizí, ale není zase tolik náročné. Jeho další výhodou je to, že vydrží poměrně dlouho a tudíž máte většinou čas vyvolat ho ještě před blížícím se nebezpečím, stačí jen správně odhadnout, kde může nebezpečí číhat. To je pouze otázka praxe. Je třeba jasné, že když se z nějaké jeskyně ozývá mohutný řev a jsou před ní poházené kosti, obletované rojem masařek, nastal právě čas pro vyvolání zdvojení. Používám výraz zdvojení, ale právě tomuhle kouzlu se většinou říká zkrácené duhu, popř. jednoduše obrazy. Ale ať už se mu říká jak chce, je to velice důležité kouzlo.

Levitace

Jednoduše řečeno jednoduché a přitom velice praktické kouzlo. Umožní vám bez nebezpečí dostat se na dno hluboké prolákliny, nebo naopak se z ní dostat ven. Můžete se s ním třeba dostat přes rozbouřenou řeku. Nepoužijete ho tak často jako třeba duhu nebo blesky, ale určitě se ocitnete v situaci, kdy ho využijete. To je u některých kouzel velice důležité, budou se vám hodit třeba jen několikrát v životě, ale pak vám třeba zachrání krk. A na to dbejte.

Dveřník

Jedno z parádních kouzel, které jsem se naučil hned jak jsem byl v čarování trochu více

zběhlý. Vyžaduje již poměrně dost námahy, ale výsledek stojí za to. S tímhle kouzlem jste totiž schopni proniknout i za pěkně tlustou zeď, třeba i s koněm. Prostě se chvíli soustředíte a vyvrátíte na slušně dlouhou dobu pěkně velkou díru do skály. Opět patří do kouzel, která příliš často nevyužijete, ale když na to přijde ušetří vám spoustu starostí. V podzemí se tak můžete vyhnout spoustě nástrah, můžete s ním lehce uniknout z vězení (kde jste byl zavřen samozřejmě neprávem), zkrátka jeho použití je rozsáhlé. Také se vám může někdy velice hodit, že jeho účinky časem zmizí a vše opět vypadá jako dřívě. Jestliže jsem se výše zmiňoval o praktických kouzlech, tak tohle bych zařadil na jedno z prvních míst.

Čtení myšlenek

Velmi praktické kouzlo, hodící se na vaše putování po světě. Potřebujete se přesvědčit, zda ten podivný kupčik, který vám nabízí lacině nějakou užitečnou věc? Žádný problém, nabouřte se mu do hlavy a pěkně si zjistíte co si o tom myslí on sám. Lze ho využít při náboru nových členů do družiny, nebo při zjišťování krádeže. Tohle kouzlo se také dobře hodí vůdcům družin, neboť mohou případné nesrovnalosti a hádky rychle utlumit, ukáží-li-li včas na pravého pachatele. Jiná věc je jestli jim to někdo uvěří. To už záleží na nich. Pokud se pro toto kouzlo rozhodnete, budete se jej učit poměrně dlouho, neboť věci okolo psychiky jsou dosti náročné, ale v okamžiku, kdy jej budete dobře ovládat je již celkem snadné ho seslat. Samozřejmě čím budete ostřílenější tím budete více schopni odhalovat myšlenky nebezpečnějších protivníků. Také je třeba podotknout, že odhadnout myšlenky takové krolle je mnohem jednodušší než-li třeba nějakého náramného vzdělance. Ale všechno jde když se chce. Toto kouzlo bych dokonce zařadil mezi kouzla nezbytná pro jenom trochu zkušenějšího kouzelníka.

Vítr

Jedno z mála kouzel, které jsem se naučil sám a nikoli v cechu. Nastudoval jsem ho z jednoho zaprášeného svitku, který jsem našel v podzemí vládního hradu v Almemaru. Je to kouzlo spíše praktické. Musím se přiznat, že jsem ho ještě nikdy nepoužil v praxi i když jsem o tom několikrát přemýšlel, ale vždy jsem si vypomohl jinak. Dá se docela dobře využít při plavbě v bezvětří, popř. v úzké chodbě proti nějakým drobnějším nepřátelům.

Určitě s ním jde poškádlit nějakého knihovníka, který má na svých policích pečlivě srovnány knihy a pergameny. Je poměrně velice jednoduché. Trvalo mi pouhé tři dny než jsem ho dokonale ovládl. A to za to stojí.

Mrak smrti

Nadešel čas a já se rozhodl, že se naučím nějaká další útočná kouzla. A hned nazačátek jsem se rozhodl, že začnu nějakým náročnějším a těžším kouzlem. Zvolil jsem si mrak smrti, který je bezpochyby kouzlem černé magie, ale jak jsem již několikrát předeslal je mnohem důležitější na co kouzlo použijeme nežli do jaké oblasti patří. Mrak smrti je skutečně temné kouzlo. Pakliže se chcete stát masovým vrahem nějakých celkem bezbranných tvorů, pak si jej vemte. Já naštěstí nemám takovéhole touhy a naučil jsem se jej proto, že mohou nastat situace, kdy se toto kouzlo může hodit. Já jsem ho ještě naostro nikdy nepoužil, ale dovedu si docela dobře představit situace, kdy se dá využít. Pustit takový mrak smrti do jeskynního sídla brutálních orků může ušetřit spoustu ran mečem a nebezpečí vyplývající z následného boje tvář v tvář. Za určitých okolností s ním lze zabít i velmi silnou nestvůru, pakliže je jí znemožněn pohyb. Také lze dobře využít na vnesení paniky do šiku nepřátel a v případě velké bitvy se mohou zkušený kouzelníci dohodnout a vypustit takových mraků více na jedno místo a to je již zřejmé. Také bych se chtěl zmínit na to, kterak jsme se v cechu toto kouzlo učili. Testovat jej na otevřeném prostoru bylo samozřejmě nebezpečné a tudíž jsme ho zkoušeli v městské kanalizaci. Nutno podotknout, že si celé město poté chválilo, že tenkrát nebyly žádné krysy.

Černý blesk

Jednoduše řečeno. Náročné, ale spolehlivé a silné kouzlo. Často se vám stane, že se potřebujete zbavit nějakého nabašeného protivníka a nesmíte si dovolit riskovat, že ho netrefíte. Pak musí nastoupit právě černý blesk. Jeho vyvolání vás sice hodně vyčerpá, ale výsledek je téměř jistý, záleží jen na vašem umění. Já sám jej mnoho nepoužívám, ale v několika nebezpečných chvílích jsem jeho účinky velmi ocenil. Jeho další výhodou je, že s ním zasáhnete protivníka i na poměrně

velkou vzdálenost, aniž byste se tudíž vydával všanc jeho přímému útoku. Opět si myslím, že je to důležité kouzlo pro každého kouzelníka, čaroděje nebo mága.

Rudé blesky

Mé nepoužívanější útočné kouzlo. To hovoří za vše. Mé ovšem své klady i zápory. Vyplatí se vám se je naučit, když jste již poněkud ostřílenější kouzelník. Pro nováčka je to příliš velký luxus. Jsou poměrně náročné na vyvolání a také nejsou zcela spolehlivé. Z toho plyne, že v když je používáte je důležité se jejich vyvoláním zcela nevyčerpat, neboť v případě jejich selhání musíte mít ještě dost síly na to, aby jste mohl včas opustit bojiště. Jejich účinky jsou však zkázonosné. Dá se s nimi v jediném okamžiku usmrtit i několik protivníků, kteří vám znepríjemňují život. Já osobně s nimi mám jen ty nejlepší zkušenosti. Jejich vyvolání mi nečiní příliš velké potíže a dalo by se říci, že je to kouzlo přímo stvořené pro mě. Narozdíl od takového "dudu", které se mi dosti často nezdaří. Takže neváhejte a až budete trochu více obeznámeni s kouzelnickým řemeslem, tak se určitě rudé blesky naučte, bude se vám to hodit.

Bílá střela

Super kouzlo. V poslední době je tak trochu v módě, především u temných mágů, nekromantů a vůbec jiných uchyláků, pořizovat si na svoji ochranu různé ty kostlivečky, ghúlíky a jinou nemrtvou havěť. Občas to má opodstatněný význam, ale nesmí se to přehánět. Všeho s mírou. A tihleti všichni nemrtví mají jeden velice nepřijemný zvyk. Hned jak vás spatří, tak vám jdou po krku. Asi je to baví, nebo to mají v popisu práce, ale je to tak. Nepřijemné. A právě proti těmto tvorům a ještě několika dalším, vymysleli chytří a správní čarodějové bílou střelu. Je to přesně to kouzlo, které vám bude za vynaloženou námahu dobře sloužit. Patříčně zkušený kouzelník těchto střel vyčaruje i více a může s nimi dělat pravé divy. Bílá střela je poměrně náročná na vyvolání, ale opravdu to stojí za to. Sama o sobě není tolik silná, ale její nespornou výhodou je, že vybuchuje v poměrně velkém rozsahu a tudíž může zasáhnout velký počet nepřátel. Nemá cenu ji používat proti jednomu kostlivci, ale jsem jeho účinky velmi ocenil. Jeho další výhodou je, že s ním zasáhnete protivníka i na poměrně

do jedné staré svatyně. Na jednom místě tam bylo pohřebiště, doslova plné zombií a kostlivců. Takový válečník by s nimi měl plno práce a ještě by mohl přijít k úrazu. Já jsem však v dostatečné vzdálenosti vyčaroval dvě bílé střely a seslal je doprostřed těch mizerů. Náhdera, skvělé a velkolepé! Skácelo se jich tam najednou na tři tucty a bylo po práci. Na silné nemrtvé se již tolik nevyplatí, neboť ti se většinou nevyskytují v celých hejnech a útočí spíše osamoceni a proto je lepší používat raději jiná kouzla. Zkrátka a dobře. Toto kouzlo oceníte především při větším počtu nepřátel. Na jednotlivce je ho škoda.

Poslání

Neobyčejně praktické kouzlo, i když je poměrně velmi náročné. Při jeho studiu musíte pochopit mnohé věci, které se týkají duševna a psychiky. Jeho studium mi zabralo dobré dva měsíce a musím se přiznat, že jsem ho za těch několik let co ho umím ještě nepoužil. Ale věřím, že se mi jednou může velice hodit. S jeho pomocí můžete někomu udělat v jeho hlavě pěkný maglajz. Není daleko od věci, když máte nějakého nepřítele a vy si s ním zrovna nechcete špinit ruce (nebo hlavu), seslat na něj právě toto zaklínadlo. V případě, že se vám povede dá vám takový otrava nejspíše pokoj a máte vyhráno. Jednoduše řečeno, řekl bych dokonce velmi jednoduše, s tímto kouzlem můžete dávat své příkazy někomu jinému a ušetřit si tak mnoho práce, neboť dotyčný se bude snažit udělat ji za vás. Na druhé straně není dobré so s tímto kouzlem příliš zahrávat, protože by jste tak mohli časem zpodobit a to je nejrychlejší cesta ke zkáze. Rozhodně považují za pitomost, abych ho využíval na číšníka, který mi dlouho nechce přinést jídlo. Pravda, pamatuji si, že jsem v cechu studoval s nějakým člověkem Pilsubem, který se přede mnou vytahoval, že s pomocí tohoto kouzla získal svoji nynější manželku, která jej předtím vytrvale odmítala, ale pochybuji že mu to přineslo štěstí, natož jí. Sám jsem byl svědkem toho, jak ten samý člověk si jednou v hospodě dokonce nechal provolávat slávu od nějakého chudáka, ovšemže za použití Poslání. Byl typickým příkladem toho, že ne každý dokáže cítit zásady slušného chování a rozumného používání magie. Ale to jen tak bokem. Takže v případě, že se rozhodnete toto kouzlo naučit, používejte ho s rozumem a ne jako ten blb Pilsub.

Vodní dech

Další kouzlo, které bych zařadil do kategorie kouzel určených k přežití. Je poměrně velice prosté, ale umožní vám na nějakou dobu pobývat pod vodou bez nebezpečí, že se utopíte. Popisovat jeho výhody je zbytečné, neboť každý si dokáže sám dobře spočítat na co je dobré. Opět se jedná o kouzlo, které jsem v praxi našťastí ještě nemusel použít, ale až jednou někde spadnu do vody, nebo budu muset něco vylovit z hlubiny, bude se mi určitě hodit.

Zaklep

Praktické zaklínadlo, jehož výhody oceníte vždy, když se chcete dostat někam tam, kde je zamčeno. A to se na výpravách stává poměrně často. Je výhodné, že nedělá rámus, jako například násilné vyrazení dveří. Jeho naučení není příliš náročné, ale musíte počítat s tím, že speciálně vůči tomuto kouzlu existuje celá škála protizaklínadel. Je to pochopitelné, neboť každý si rád svůj majetek pohlídá. Já sám jsem ho s úspěchem používal zejména při výpravě za lapkou Zyffem, se kterým jsme se honili na jeho hradě a dost často se stalo, že měl někde zavřené dveře. Jsem s ním zcela spokojen, ale časem se budu muset stejně naučit některou jeho silnější obdobu.

Rychlost

Kouzlo, které já jsem dlouho neovládal i když patří do kategorie spíše těch snažších. Vlastně ani nevím proč jsem se ho tak dlouho neučil. Asi proto, že jsem ho nepotřeboval. S tímhle zaklínadlem se především zavděčíte ostatním v družině. Když někam půjdete sami, pravděpodobně použijete jiná klouzla. Rychlost vám v podstatě umožňuje dělat všechny činnosti dvakrát rychleji než-li normálně. Vlastně s ním dokážete na chvíli zbrzdít reálný čas. Je to sice mnohem složitější, ale o tom vám řekne více váš mistr. Nejvíce ho ocení především všichni ti rubači, co bojují tvář v tvář, popř. střelci, ale může se vám hodit třeba i při útěku nebo při čarování. Jak jsem již podotkl já ho dlouho neuměl. V družině byl tehdy kolega Astorius a zátímco já po nepříteli pražil blesky on obětavě dopoval rychlostí ostatní. V tom byl určitě obětavější než já. Ale je to velice užitečné zaklínadlo a kdybych dnes znovu začínal asi bych se jej naučil dřívě.

O ostatních

V této kapitole bych chtěl něco napsat o některých jiných členech Nurnské družiny, tak jak jsem se na ně dívam já a jak ovlivnili můj život. Mnozí z nich jsou již mrtví a někteří dokonce pouze žijí v Liscannoru a výprav se neúčastní. Tento pohled je čistě můj osobní a možná, že se časem změní.

Lynhaard Rugornský

Sluší se abych na prvním místě uvedl osobu bývalého starosty. Lynhaard, jak známo, jest krollem. Něco jsem o něm napsal již v kapitole "Učitelem". Byl to on, který rozhodl o tom, že se vůbec mohnu přistěhovat do Liscannoru a v dobách mých prvních výprav se také většinou stal vůdcem. Lynhaard je rozumu velmi mdlého, ale to už jsem psal a nemá cenu se do něj dále navážet. Však si kvůli tomu užije od ostatních dost a dost. Na krolla ovšem vypadá docela slušně. Rozhodně před ním neutíkají děti, pouze ho z bázní sledují zpovzdálí. Velmi jsem u něj především ocenil to, že se ode mě nechal vzdělávat a dnes je již schopen i pomalu čist a trošičku i psát, což je v jeho případě skutečně výkon hodný obdivu. Je velmi hrdý a nemá rád když mu někdo mluví do jeho záležitostí. Kvůli tomu jsem se s ním také dostal do konfliktu v době, kdy jsme lovili draka. Tehdy byla družina značně nestabilní a někteří členové si z něj dělali za jeho zády zcela nezakrytý legraci a smáli se jeho rozumovým schopnostem. Vzhledem k tomu, že byl vůdcem a tudíž nesl značnou odpovědnost za zdar výpravy, se mi to vůbec nelíbilo, neboť při takových akcích jako jsou družinová tažení, musí být pořádek na prvním místě. V okamžiku, kdy někdo jedná na vlastní pěst a pohrdá vůdcem, je třeba proti němu zakročit. Nejlepší prostředek není takového rebela zabít, ale pěkně mu přiškrtní příděl na kořisti. Jednou či dvakrát jsem tedy Lynhaarda vyzval, aby si uřídil v družině pořádek. Naneštěstí jsem učinil tu chybu, že jsem mu to řekl veřejně, což si vyložil tak, že se mu směju. Od této chvíle mě začal těžce šikanovat a urážet. Zkrátil mi kořistné a jak mi později u piva řekl, uvažoval dokonce o mé fyzické likvidaci. Velmi těžce jsem nesl, že já který jsem v té době již měl v družině vybudovanou určitou pozici mám mít stejně kořisti

jako nějaký nováček, dokonce i méně. V té době jsme se opravdu neměli rádi. Na druhou stranu je třeba říci, že právě tohle ponižování mě vyburcovalo k tomu, abych předvedl parádní výkon při boji s drakem. Ale o tom jsem již psal. Po návratu mi dělalo značné problémy jít ho jako tehdejšího starostu žádat o povolení stavby domu v Liscannoru. Nakonec mi jej dal, ale také se asi musel přemáhat. Na této výpravě jsem také poznal, že nemá rád když je ve společenstvu nějaké žena. Podle něj totiž narušuje vztahy v družině, říká tomu "boj o samici". Ostatní, včetně mě, na to sice měli jiný názor, ale to je nyní již jedno. Někakou dobu trvalo, než jsme se udobřili. Věc, která hodně pomohla naše napjaté vztahy urovnat, se stala při výpravě na ostrov Kodgick. Jednalo se o naše sázení na vítěze turnaje válečnicků, která nám oběma přinesla slušný zisk. Obecně lze říci, že dnes jsme přátelé a vycházíme spolu dobře i když o vážnějších a složitějších věcech si raději popovídám s někým trochu vzdělanějším.

Lynhaard je, alespoň podle mého, šťastně ženat s kudůčkou Wenorou. Tento sňatek vyvolal všeobecné nadšení a škodolibé očekávání, zda-li se krollovi a kudůčce, může vůbec narodit potomek. Pravda, stálo je to oba hodně úsilí, ale výsledek určitě stál zato. Dcerka Wyndred a synek Haardun jsou určitě velice roztomilé děti a jsem rád, že Haardunovi jsem šel dokonce za kmotra, což jen svědčí o tom, že s Lynhaardem již vycházím dobře.

Nemá asi cenu vůbec psát o tom, že své válečnické umění ovládá dokonale a je velmi nebezpečným protivníkem. Viděl jsem mnoho nepřátel naší družiny, kteří skonali pod jeho zbraní.

Páin z Nórienu

Páin, jo Páin. Tak tenhle chlapík je už po smrti. Ale když žil, tak o sobě svými činy dával vědět. Za dobu mé přítomnosti v Nurnské družině jsem nepoznal lepšího bijce než-li tohoto trpaslíka. Jeho válečnické umění bylo veliké a byl-li s námi na výpravě cítil jsem se bezpečněji. Pamatuji si jakou jsem měl radost, když nám přišel na pomoc do pevnosti rugenských kněží. Při výpravě na draka v zemi Almemaar šel neustále a nepřítel před ním v děsu prchali. Bojoval mečem a ne sekýrou, jak je u trpaslíků spíše zvykem. Mé vztahy s ním nebyly ani zvlášť dobré, ani zvlášť špatné. Byly neutrální. Páin byl bezpečyby pod vlivem povaleče Gedta s nímž

nejednou popíjí U hrocha, ale na druhou stranu byl založením flegmatik, kterému bylo jedno co o mě Getd povídá. Pamatuji si, jak jsme spolu objevili v Almemaaru sochu zlatého draka. To byla velká událost. Také je třeba říci, že jsem od něj koupil některé jeho magické prsteny, které mi dodnes dobře slouží. Pravda, koupil jsem je za pořádnou hromádku zlatých, ale uvědomoval jsem si, že je lepší mít něco na svoji obranu (popř. útok), než-li se válet na hromadě zlata. Páin by mi je určitě neprodal, pouze jsem využil toho, že tehdy neměl peníze, aby zaplatil svému mistru. Byl to dobrý obchod.

Jednou věcí mě však Páin pěkně naštvál a jak se později ukázalo nejenom mě. Při naší výpravě na draka se stalo, že Páin jdoucí v čele družiny, byl nakažen velice nepříjemnou chorobou, kterou mu způsobil zákeřný fext. Páin nám několik dní doslova odcházel před očima a hrozilo reálné nebezpečí, že se sám nakonec také stane fextem. Když jsme po několika dnech dorazili do města snažili jsme se pro něj vyhledat pomoc. Když jsme ji nakonec našli, ukázalo se že Páinova nemoc je v takovém stádiu, že odmítá jakkoukoliv pomoc a naopak hrozí nebezpečí, že napadne nás. Doslova s nasazením vlastního života se nám podařilo jej dostat k lékaři. Zasluhu na tom jsem měl hlavně já a Tchan-či. Stálo nás to nemálo námahy a nebezpečí a v neposlední řadě i spoustu peněz. Když se Páina podařilo zázrakem vyléčit ani nám nepoděkoval. Dokonce se mu nechtělo mnoho ani vrátit peníze, které jeho léčba stála. Naopak nám ještě tvrdil, že jsme ho zachránili jen proto, aby měl kdo v družině bojovat a že bez něj se stejně dále nedostanem. Těžce se mě tím dotkl. Když jsme jej zachraňovali ani jsme nepomysleli na to co bude dále. Aspoň já osobně jsem chtěl zachránit život tohoto slavného válečnicka, aby se vůbec ještě někdy podíval domů za svoji ženou a dětmi.

Mám pocit, že v té době byl již trochu nafoukaný a nadržel se při zemi. Měl na to svým způsobem právo, neboť v té době byl skutečně nejlepší, to mu rozhodně nikdo neupíral. V té době žil také určitě šťastný život. Měl pěkný dům, sympatickou ženu a tři děti na které byl velmi hrdý. Smrt však již na něj čekala a skosila ho na Monghyrských pláních, kde jsem nebyl. Padl hrdinskou smrtí v boji s nepřitelem a je zarážející, že mu v tomto boji nikdo z druhů nepřišel na pomoc

a jeho smrti ani nikdo příliš nelitoval. Že by se ostatních tolik dotklo jeho namyšlené chování v Almamaru? Padl, tak jak žil, neustoupil soupeři ani o krok. Myslím, že ho byla velká škoda.

Getd z Ruindoru

Tohodle pána znám ze všech Nurnských nejdéle. Dá se říci, že pěkně dlouho. To ovšem neznamená, že bychom byli přátelé. Getda jsem poprvé spatřil na tom turnaji, který jsem později vyhrál, i když za cenu toho, že jsem ostatní okradl. Konec konců to jsem již příznal dávno. Nemá cenu to popírat. Pak jsem Getda dlouho neviděl, ale cítil jsem, že po mě jde se svým kumpánem Snagrotem. Pochopitelně, na jeho místě bych určitě udělal to samé. Narazil jsem na něj až po několika letech, kdy jsem se o jeho existenci dozvěděl v Nurnu v hostinci U Lišky. Tehdy jsem se rozhodl, že kvůli svému klidu napravím to co jsem spáchal a Getdovi dám odstupné. Dal jsem mu mnohem více peněz než-li by si tenkrát vůbec vydělal, nastěhoval jsem se do Liscannoru a považoval věc za vyřízenou. Ne tak Getd, peníze rád přijal, ale pomlouval mě jak jen mohl, což dělá vlastně dodnes. Zezačátku mě to pilo krev, ale dnes je mi to jedno. Zpočátku také často vyhrožoval, že až ho navštíví Snagroth, tak si to se mnou vyřídí, ale ten protivný a zakomplexovaný půlelf našťástí nikdy nepřišel.

Ostatním byly naše vzájemné vztahy ukradené. Samozřejmě, že se do mě občas navázeli, ale nebylo to ve zlém. Spíše takové popichování, které je běžné. Je to úplně stejné jako když se smějeme Jeremymu, že mu upadlo pivo, nebo se někteří ušklebují nad Lynhaardovými potomky. Stejně tak šťourají do Getda, že ode mě vůbec peníze přijal a nevyřídil si to se mnou osobně.

Za dobu mého pobytu v Liscannoru nebyl tenhle člověk ani jednou s ostatními na výpravě. K vidění je pouze u sebe doma, kde píše a maluje. Spatříte ho, kterak se zarudlýma očima žmoulá v ruce husí brk a píše a píše. Pak vstane a jde do hospody, kde pije a pije. A pak vstane od pití a odebere se do Nurnu, kde pravidelně navštěvuje Červenou sedmu, vyhlášený hampejz. Pak se vrátí a všem vypráví o nějaké Claudii. A takhle neustále dokolečka.

Astorius, vyděděnec rodu Zelenovršských

S kolegou Astoriem je spjatá značná část mého života v Liscannoru. Vlastně byla spjatá. On je totiž už po smrti.

Poznal jsem ho při výpravě na draka v zemi Almemar. Astorius byl elf a tak jako já se zabýval magií. Ne tou upachtěnou magií, kterou sebou nosí alchymisté a jiní šarlatáni ve formě bahna ve svých otlučených truhlách, ale onou vznešenou magií, kterou kouzelník získá meditací a dlouhým učením. Tím jsem si byli blízcí. Jinak byly ovšem naše názory na život a kouzlení zcela rozdílné. Často jsem to společně probírali u poháru dobrého vína a přestože jsme se často neshodli, navzájem jsme se respektovali. Velmi rád vzpomínám na naše cesty do Nurnu, kde jsem oba navštěvovali kouzelnické kurzy. Shodou okolností nám to vždy vyšlo tak, že jsme do kurzu chodili společně a následně jsme spolu potom probírali co jsme se nového naučili.

Jak jsem již psal Astorius byl elf, zatímco já jsem člověk. Naše názory na čarování se od sebe lišily. Zatímco já dávám přednost praktické magii a považuji každé kouzlo, které může napomoci dobré věci za dobré, Astorius o sobě hrdě prohlašoval, že on se zabývá tím co nazýval bílou magií. Uvedu to na příkladu. Existuje jedno kouzlo, které se zabývá ožívováním nemrtvých. Stručně řečeno je to pěkná čuňárna, v tomhle jsme se ještě shodli. Ale náš přístup byl jiný. Já se tohle kouzlo nehodlám učít prostě proto, že hrabat se ve smradlavých mrtvolách, přivádět je znovu k životu a mumlat přitom velmi temná zaklínadla, považuji za krajně odporne a nechutné a myslím si, že bych se dřívě asi pozvracel, nežli bych k životu přivedl byť i jen kostlivce. Prostě se mi to přičí fyzicky. Na druhou stranu si myslím, že pokud na to někdo má žaludek a nervy ať si to klidně používá. Důležité jsou jiné věci. Například, kde si na to ten dotyčný obstará mrtvolu. Takové, kteří používají mrtvé kamarády, nebo dokonce vykrádají hřbitovy, bych nechal čtvrtit zaživa. Pokud, ale se například nachází výprava dobrodruhů v hlubokém podzemí a nalezne zde starou kostru, nemám nic proti tomu, aby ji dotyčný uvedl do pohybu a nebyla následně použita jako živý štít v čele družiny. To je určitě užitečné. Astorius však tvrdil, že je to kouzlo černé magie a basta. Že mohou nastat případy, kdy je užitečné o tom odmítl diskutovat. Opět uvedu jednoduchý příklad. Úchylný čaroděj unese

staroslivému otci jeho jedinou dceru. Tu se rozhodne vysvobodit hodný a spořádaným životem žijící jiný čaroděj. Jde a jde, už je skoro u konce a sil mu mnoho nezbývá. Je sám a každý útok jej může skolit a tu si takový čaroděj vzpomene, že umí právě ono kouzlo na oživení nemrtvých. Najde si vhodnou mrtvolu (kolem sídla úchylného čaroděje jich bude určitě dost a dost) a oživí si dejme tomu tři ghúly, fuj! Ti pak jdou s ním, chrání jej zepředu i z boku, poslouchají jej na slovo až dojde k pořádné závěrečné bitce. A jsme u toho. Úchylný čaroděj pochopitelně brání svojí kořist a metne po ghúlech, kteří slouží dobrému čaroději, bílou střelou, což je bez jakékoli diskuze kouzlo, které by Astorius zařadil mezi kouzla bílé magie (a má samozřejmě pravdu), a rozmetá dva ghúly na prach. Jenomže je tu ten třetí ghúl, který přiskočí a sklátí úchylného čaroděje do prachu a následně jej zakousne. Dobrý čaroděj pak slavnostně zachrání ubohou dceru, odvede ji k otci, popř. se s ní ožení. Hezké, že? A teď se na to podívejme. Hodný používal černou magii a zlý naopak bílou. Z toho plyne, že důležité jsou především následky a pak teprve prostředky!

Tak v tomhle jsme se s Astoriem od sebe lišili. A nejen v tom. Astorius byl určitě talentovanější nežli já. Učil se rychleji než já, dovedl lépe mluvit, různé hádanky také řešil mnohem rychleji. Ano v tom byl určitě lepší. Na druhou stranu bych ho chtěl vidět třeba jak štípe dříví nebo v případě nouze bojuje mečem. Ze všeho nejlegračnější mi na něm přišel jeho oděv, ve kterém se vydával na výpravy. Já si na sebe natáhl pořádné vysoké boty z kůže, oblékl si kožený kabátec, teplý plášť, pohodlné kalhoty, na záda si hodil tomu, u které bylo rozhodující, to že pevně sedí na zádech a za pás jsem si upevnil meč. Ne tak Astorius. Jako zbraň s sebou tahal nepraktickou hůl, která byla sice pěkná a ozdobená tajemnými runami, ale mohl se o ní maximálně opírat. Daleko horší však byl jeho oblek. Na hlavě nosil vysokou čepici a zahalen byl do podivného roucha, které vypadalo sice efektně zdobeno podivnými obrázky, ale muselo být strašně nepohodlné. Na koni se v tom muselo sedět mizerně a o utíkáni raději nebudu vůbec mluvit. To byla cena za to, že chtěl vypadat vždy důstojně a dávat najevo, že je kouzelník. Typický elfí přístup. Tak si nejsem zcela jist jestli vypadal důstojně i poté co jsme se brodilí týdny v bahně a krvi. Asi ne.

Přesto všechno jsem ho měl velmi rád a

považoval jsem ho za přítele, který nezradí. Však jsme spolu na výpravách skolili nejednoho nepřítele.

Aedd z Ruindoru

Aedd je další chlapík z neobyčejně rozvětveného klanu Ruindorských. Myslím, že kdyby se všichni Ruindorští shromáždili najednou na jednom místě, tvořili by velký dav. Asi jako když se v Nurnu handlují koně. Aedd patří k těm duším o jejichž výchovu se postarala ulice. Po světě se potloukal všelijak a živil se především příležitostnými krádežemi a protože je obratný a mrštný podařilo se mu vždy utéci před rukou zákona, aby se nakonec ocitl v Nurnské družině. To je ostatně pro tuto družinu dosti typické. Přestože Aedd patří do stejného rodu jako Getd myslím si, že mu jsou spory mezi mnou a Getdem zcela lhostejné. Musím se přiznat, že v mých očích je Aedd docela sympaták. Na družinových výpravách neremcá, že má mokré boty, nešťourá se do cizích věcí, nepoučuje ostatní a hlavně je to střelec k pohledání a obratný průzkumník. Jeho jedinou chybou je jeho záliba ve výbušninách. Ach jo, ty jeho zpropadené hlíny! Aedd si nikdy nezapomene přibalit aspoň pět kousků této nebezpečné výbušniny do torny. V nebezpečných situacích má pak neustále jednu v ruce a dost často je po někom metá. Což o to, když se s někým pereme na otevřeném prostoru, třeba na louce, tak je mi to fuk. Ale v okamžiku, kdy se plížíme nějakou skalní průrvou a náhle mi kolem uší prosvítí to jeho hnědé bláto a pak bouchne těsně u mě, tak z toho žádnou radost opravdu nemám. V družině není pravděpodobně nikdo koho by ty jeho hlíny alespoň nepopálily. Dokonce si pamatuji, že jednou dost těžce zranil trpaslíka Orglaffa. Družina byla tehdy v dosti mizerné situaci. Krev z nás všech jen črčela a do toho bouchla Aeddova hlína. No co vám mám povídat. Popálený Orglaff se rozzuřil a začal nadávat, pěkně sprostě podotýká, ale ještě nic nedělal. A Aedd místo, aby se alespoň omluvil si v klidu výtáhl další a přidal pár nadávek, že když někdo neumí uhýbat, tak má prostě smůlu. Smůlu však měl nyní on. Orglaff se nyní opravdu rozzuřil a přetáhl Aedda sekerou. Ano přiznávám, že jsem tehdy byl vůdce družiny a měl jsem do jejich sporu zasáhnout, ještě předtím nežli se vzduchem kmitlo ostří trpaslíkovy sekery, ale tehdy jsem si opravdu přál, aby Aedd dostal za vyučenou. A za vyučenou opravdu dostal. Někakou dobu se na ty své hlíny ani nepodíval. Mě

ovšem zcela jistě vyčítal, že jsem se ho nezastal. Asi právem. Napětí, které tehdy mezi námi vzniklo však rychle zmizelo. Každopádně je fakt, že někdy od této chvíle se mu v družině přezdívá Hlína, ale není to myšleno zle. Prostě Hlína, he, he. Nic víc. Myslím si, že je mu to jedno. On toho vůbec nikdy mnoho nenamluví. Jeho nejoblíbenějším slůvkem je hm, hm. S Aeddem jsme již zažili vícero nebezpečných chvil a pokaždé se zachoval statečně, čímž dokazuje, že je již ostříleným chlapíkem.

Griffin Linfalas

Když jsme před chvílí psal o Aeddovi nemohu nyní psát o nikom jiném nežli o Griffinovi. Mají spolu mnoho společného. Oba jsou to zloději k pohledání. V družině jsou stejně dlouho, společně navštěvují cech v Nurnu, společně podporují družinu střelbou v nebezpečných chvílích. Povahově je však dost liší. Zatímco člověk Aedd toho mnoho nenamluví, elf Griffin má snahu mluvit hodně a někdy bych hlavně řekl, že do všeho. Nemám mu to v žádném případě za zlé, je neobyčejně obětavý a vždy připravený pomoci, ale ..., no když ono je to někdy těžké. Představte si, je vám zima, jste mokří, nebo je naopak horko, výprava trvá již druhý měsíc a všichni jsou právě postaveni před nějaký pořádný oříšek. A tak stojíte a radíte se a tu se ozve elf hlásek a začne každému radit co má dělat. Nejvíce si zřejmě oblíbil můj čarodějnickou kočku a havrana. Kolikrát jsem jen poslouchal: "Tak tam pošli toho tvýho kocoura, ať to vomrkne a nezapomeň ho zneviditelnit", "Hele ať to tam vomrkne ten tvůj havran a může taky u toho někoho ubleskovat", "Tak nech hlídat kočku", popř. "A umí ten tvůj opeřenec čarovat tohle a tohle". Někdy to opravdu bylo lehce úmorné. Ale tohle jsem většinou dokázal přejít s mlčením. Horší to však měl občas takový Lynhaard, když se rubal na život a na smrt s nějakou krvelačnou potvorou a tu se ozvalo: "Nezapomeň se křejt, to je proti tomudle druhu výhodný, hlavně se křejt!". Kecat válečníkovi do řemesla je podle mě opravdu drzost.

Griffin je založením dobrák, který když se nemusí zrovna bránit, tak by neublížil opravdu nikomu. Jeho jedinou chybou je, že občas rád mění své názory. Nedělá to z určité z vypočítavosti, spíše bych řekl, že si to nechce s nikým rozházet a snaží se být s každým zadobře. V okamžiku kdy si bude rádně stát za svým a nebude ostatním mluvit do řemesla, bude to určitě skvělý chlapík.

Dergam, zvaný prokletý

Dergan byl barbar. To je důležité. Protože to do značné míry ovlivnilo můj poněkud zdrženlivější postoj k němu. Prostě nemám rád barbary. Tahle rasa je mi protivná. Občas se dokonce přistihnou, že je srovnávám se skřety a podobnou havěť. Barbar je parodie na člověka.

Dergan přišel do Liscannoru v době, kdy jsme se chystali táhnout na draka. Družina byla tehdy velmi slabá a proto musím chtít nechtě přiznat, že nám přišel vhod. Byl sice nezkušeným, zato však neobjácným válečníkem. Každému sice řekl, že je prokletý, ale proč o tom se již nezmínil. A tak jsme raději táhli na draka. Dergan byl oním zláštním typem dobrodruha, který je hodný a obětavý, ale který nemá pořádně svoji osobnost. Tato má averze byla kromě toho, že byl barbar způsobena i tím, že s námi tenkrát nějaký čas táhly i dvě půvabné elfky. Je jasné, že si je každý snažil naklonit (vyjma vůdce Lynhaarda, ale ten by se svým kukučem, stejně neměl šanci). Každý to činil jinak. Tchan-či se neustále předváděl, plácal je po zadku a šilhal na ně těma svýma šikmýma očima, já se zase snažil vést učené kouzelnické řeči (byly také kouzelnice), kupoval jsem neustále při každé příležitosti hromady květin, zval je na drahé večere a vytahoval jsem se neustále s křečkem Fistem, zkrátka snažil se každý. Třeba to bylo občas trapné, ale bylo to normální. Ale Dergan! Ten zaujal pozici nesmělého barbara. Moc dobře jsem věděl, že se mu líbí ta mladší černovláška. Ale ten bulík nic. Pouze se snažil vést přede všemi moudré a učené řeči. Ovšem po barbarsku. Moc mu to nešlo. Kdyby se třeba červenal, nebo koktal, ale to on ne. V duchu se ve mě střídal vztek (co si budem povídat, přeci jen to byl konkurent a všichni jsme jen pozemské bytosti) a smích. Nakonec se to vyřešilo samo. Elfky nás okradly a utekly (já jsem je chápal, jednak jsem kdysi udělal to samé a jednak jsme museli být kapku nudní společníci). A tady to přichází. Kdyby se mě někdo ptal na mé důvody proč mi není Dergan dvakrát sympatický asi bych řekl, že nevím, prostě nevím.

Dergan šel s družinou dál a dál a stal se její neodmyslitelnou součástí. Jednou se stal dokonce vůdcem výpravy. To bylo neobyčejně paradoxní. Potřebovali jsme tenkrát peníze a naskytla se nám příležitost, kterak si je vydělat. Ta

příležitost nebyla nic jiného, nežli zabít barbary, kteří pronikali do východního Valdenu. Co si budem povídat, prostě se z nás stali nájemní vrahové. Nikdo jsme proti tomu nic neměli, já tedy určitě ne. Barbary nesnáším. Kupodivu proti tomu nenamítal nic ani barbar Dergan. Naše výprava byla neobyčejně úspěšná. Zlikvidovali jsme těch buranů několik tuctů. A velel nám Dergan. Jeho vůdcování bylo takové nemastné neslané. S nikým si nic nerozházet, nikomu neublížit. Každému stejně kořisti ať se někdo fláká nebo se může přetřhnout. Na druhé straně k němu musím být upřímný. Byl velmi statečný a obratný válečník. Skolil tam nejednoho barbara.

Časem se z něj stala opora družiny. Nechodil pozdě na družinové srazy, bojoval většinou v první řadě, nemluvil sprostě, nedalo se mu nic vytknout. Přesto všechno mi k srdci mnoho nepřirostl. Byl to ten typ dobrodruha se kterým se rozloučíte a za chvíli ani nevíte, že existuje. Byl pouze tvrdý bijec, ale nic víc, žádná osobnost. Když zemřel nebyl jsem u toho, padl prý jako hrdina, ale mám pocit, že více nežli smrt Dergana mrzela dobrodruhy ta skutečnost, že není kdo by ho zastoupil na jeho postu. Prostě najednou byla v družině díra a nebylo jí náhle čím nahradit. To že je to díra po barbaru Derganovi, bylo úplně jedno.

Ladot Chinský

Než začnu o tomhle kudůkovi psát trochu více, musím napsat na začátek to nejdůležitější. Ladot je správný chlap! A kdo proti tomu bude něco namítat, ten je pro mě hlupák.

Chinský toho sice mnoho nenamluví, ale když je s vámi na výpravě je tam hned veseleji. Stačilo se mi na něj jen podívat a hned mi to zvedlo náladu. Je neobyčejně přívavý, trochu šmajdá a nemá mnoho vlasů. Tahá s sebou neustále obrovskou kuší, která je větší nežli on, ale běda tomu kdo se mu připlepe do rány. Také k smrti rád vyrápí všelijaké dryáky a lektvary. Je radost pozorovat ho při práci. Skáče kolem těch svých baněk a křivulí na krátkých nohách, oblečen v legračních kraťasech a starém kulichu, tu a tam si při tom zavýskne a pak s láskou naleje hotový produkt do flakónku. Také na něj musím prozradit, že má k smrti rád alkohol a je velmi mlsný. Zatím jsem ho neviděl na výpravě jinak nežli se soudkem na zádech. Je mu jedno jestli má

dost jídla, náhradní prádlo a šípy do kuše, hlavně když má dost alkoholu. Potrpí si na vyhlášené značky. Vím kam si je chodí kupovat. Ten obchod je hned vedle toho krámku, kde si kupuji doutníky. Je to dobrý obchod. Co se týče jídla zažil jsem s ním jednu legrační příhodu. Táhli jsme onehdá severním Gwendarronem a hledali zmizelé děti. Říkal jsme si, že až je třeba najdem udělá jim radost trocha cukroví. Koupil jsem ho tehdy celý pytel. Samé dobroty. A ačkoliv jsem sám mlsloun a mám rád sladké, tak z tohodle pytle jsem si navzal ani sušenku. A najednou jednoho dne ráno koukám a pytel nikde! Prostě byl fuč. Koukám se tak kolem sebe, pozoruji ostatní a po chvíli se ptám své čarodějnické kočky, jestli o tom něco neví. To se ví, že věděla a hned mi prozradila, že mi ten pytel vytáhl v noci právě Ladot. Prostě pohotovému udání. Hned jsem se na něj obořil. Zpočátku se pokoušel zapírat, ale činil to takovým bezelstným způsobem, že jsme hned věděli, o co jde. Na tváři měl ještě drobky a pusou měl celou upatlanou. Skočil jsme k němu a zmocnil se zpět svého pytle. Představte si! Za noc dokázal spořádat dobrou polovinu obsahu. Podotýkám, že to byl pořádný pytel, který mě stál dobrých dvacet zlatých. V duchu jsem se musel smát, ale navenek jsme se musel tvářit důležitě. Byl jsem vůdce a nemohl jsem si dovolit, aby se mi někdo jen tak hrabal v majetku. Sebral jsem mu tedy část podílu na kořisti a dál jsem to raději nerozmažával, neboť jsem dobře využil, že se ten Ladotův noční kousek ostatním líbil. Ani mnoho neprotestoval, pouze mi řekl, že to cukroví bylo dobré a pak se nějaký čas vyskytoval v uctivé vzdálenosti ode mě. Prostě legrace.

Také to, jak se oženil stojí za trochu vyprávění. Jedna hnusná a smradlavá věštkyňe (u které jsme mimochodem našli první zmizelé dítě) mu předpověděla, že v případě, že políbí první ženu, na kterou narazí, tak se z ní stane žena jeho rasy. A on se hned vrhl k první louži a začal tam líbat ženy. Tak přišel ke své budoucí ženě. Jsme opravdu rád, že svatba se konala v Liscannoru a že se platila z obecních peněz.

Alwynn, Bílá ruka

"He, he, he! Tak co šmejdi! Chcípnete v křečích a budu tančit na vašich hrobech! He, he, he!. Tak přesně tohle je Alwynn. Tohle a nic víc. V těchto několika slovech je obsažena celá jeho

jednoduchá životní moudrost. Alwyna znám již poměrně dlouhou dobu. Je to bez řečí neobyčejně zajímavý člověk. Ano, je člověk a nesnáší jiné rasy, alespoň tom říká. Založil dokonce za tímto účelem se zlodějem Plimskrem cech Bílé ruky. Když zahynul Plimskr, stal se jeho hlavou a v Nurnu si založil náborovou špeľuňku. Ale asi se mnoho nesnažil, neboť do dnešní doby získal pouze jednoho člena, kouzelníka Cecila a vzhledem k tomu, že se tomuto přezdívat Cucínek, nebude to asi žádná posila. Ale to jen tak na okraj.

Alwyn je, jak již jsme řekli zajímavá osobnost. Kdyby se měly věci řídit podle jeho řečí, byla ve všech zemích krvavá jatka. Neustále mluví o krvi a usekaných hlavách. Téměř permanentně někomu nadává. Jenomže se u toho směje a tak se to nebere příliš vážně. Pokud si zvyknete na jeho druh humoru občas se i zasmějete a to vás může povzbudit v nesnázích. Mám ho docela rád. Je s ním legrace. V případě nebezpečí se většinou brání kuší. Je také schopen občas uplácet či uvařit nějaký ten lektvar, což je pro ostatní výhodné. Také se proslavuje tím, že uřezává hlavy všem mrtvolám, které vidí. Fúj! Je tudíž občas ostatními využíván k tomu, aby odvedl špinavou práci. Na druhou stranu je ale pravda, že o různých čuňáčinkách spíše žvaní, nežli by je snad prováděl. Ale jeden nikdy neví. Kdo ví čeho se od něj ještě dočkáme?

Tanris z Álfheimu

Tanris v družině velice důležitá postava. Naneštěstí je občas poněkud náladový a tak se na něj nedá vždy spolehnout. Když přišel před lety do Liscannoru, nebyl jsem v družině o mnoho déle. Jednoho dne přišel, uvítal se se svým bratrem Herbertem, který jest uprchlým vrahem a nastěhoval se k němu do domu. Povahově je velmi blízký svým příbuzným. Je to elf s duší barbara. Když občas zaburácí jeho hlas hrozí všem následné ohluchnutí. Celé jeho chování je kapku živelné. Nikdy předem nevíte, jak se bude chovat v příští chvíli. Jeho důležitost spočívá především v jeho léčitelských schopnostech. V tom je jako hraničář takřka nenahraditelný. Je na to patřičně hrdý a občas to dává najevo. Někdy skoro až moc. Hodně mu v družině uškodilo, když hulákal jako tur na mladičského Mugzaše, že narodil od něj v družině něco znamená, jako by zapomněl, že také někdy začínal. A přitom se tehdy Mugzaš velmi snažil

pomoci ostatním. Tanris zřejmě nepřenesl přes srdce, že ho v tuto chvíli předčil někdo mladší a mnohem nezkušenější. Také si občas odporuje. Rád tvrdí, že chce pomáhat slabším a že jsou si všichni rovni, ale že by se podle toho vždy řídil to se říci nedá. Traduje se spíše humorná historka o tom, kterak jednou jel s nějakým svým příbuzným na výlet a hned toho ubožáka naložil těžkými zavazadly a sám nesl jen malou brašničku, přičemž jej neustále popichoval, že jde pomalu. Velmi rád se před ostatními ukazuje jako velký chytrák a velmi rád napadá primitiva Lynhaarda, kterému neustále předhazuje, že přišel z jeskyně a že ho považuje spíše za opici, nežli za normálního občana. Já sám s ním však nemám žádné špatné zkušenosti. Naopak si pamatuji, kterak jsme se společně na Kodgicku dvořili dámám našeho srdce. Jenomže tehdy se ukázala jeho nedůslednost. Zatímco mé snažení skončilo sňatkem, on se brzy přestal snažit a raději jel domů. To se mu ovšem stane častěji, že se uprostřed výpravy sebere a jede pryč. Tam si poté natáhne své parádní zelené šaty a jde se předvádět do Nurnu. To je pro něj typické. Ale já ho mám docela rád. Také se musím přiznat k tomu, že z Lynhaarda jsme si občas dělali legraci oba dva. Ale nemysleli jsme to zle. Prostě jako když si ostatní dělali dříve legraci z mého křečka Fistla.

Hlavně poslední dobou se však ukazuje velice nepěkná vlastnost Tanrisova. Je to zloděj! Tanris krade neustále. Furt, furt a furt. Je jasné, že když takový dobrodruh najde na výpravě nějakou pěknou kořist, tak se o ní s ostatními nerozdělí. Většinou. To je v pořádku. Pakliže mu, ale někdo dokáže, že si ji strčil do kapsy, má to přiznat a aspoň se začervenat. Ne tak Tanris. Ten okrade i smradlavou starou mrtvolu a je mu jedno jestli má u sebe měďák nebo plat královského ministra. Je to notorický obírač mrtvých. Nepříjemné je také Tanrisova vlastnost, že z podobných kousků rád obviňuje druhé. Rád káže, že krást se nemá apod. Jestliže zjistí, že někdo jiný by mohl někde něco sebrat bez jeho vědomí, okamžitě jej neodbytně sleduje, slintá u toho a v případě, že dotyčného nemůže sledovat je rudý vzteky a není s ním řeč.

Bangord

Tak tohle monstrem jsem poprvé spatřil když jsme šli po hlavě loupeživého Zyffa. Bangord je skutečně hora krollího masa. Svoji velikostí

dalece převyšuje i Lynhaarda. Když jsme ho viděl poprvé, myslel jsem si že jde o obra. Moc dobře tenkrát poznal, že to nakonec budeme my, kteří se budou radovat z vítězství a dal se na naši stranu. Když se s námi vrátil do Liscannoru, svěřil mu bývalý starosta Lynhaard úřad hrobníka. Bangord z toho měl opravdu radost a hned vykopal dva hroby. Jen tak, aby měl práci udělanou dopředu. Svoji práci chtěl asi opravdu dělat poctivě (i když na ní také chtěl určitě zbohatnout), neboť jednou za mnou přišel a nechal si ode mne napsat seznam všech služeb, které hodlá jakožto hrobník a funebrák v jedné osobě, poskytovat. Rád jsme mu ho napsal, neboť do té doby žil řádným životem a na výpravách tu a tam také skolil nějakého toho nepřítel. Je sice pravda, že občas měl tendence se před bojem někam zašít, například chtěl podezřele často hlídat koně, ale o život se nakonec bojí každý. Nemohl jsem si na něj zkrátka vůbec ztěžovat. Až došlo k tomu k čemuž došlo. Tak a teď jste určitě všichni zvedaví co to vlastně udělal. No udělal něco mimořádně odporného. Co to nemohu říci, neboť nechci někomu ublížit. V okamžiku, kdy se tohoto dopustil nemohl jsem postupovat jako starosta vesnice jinak. Prostě jsem ho propustil z funkce hrobníka a nechal jsem ho vystěhovat z márnice. Následně se potom dostal před gwenarronskou justici, která jej odsoudila za potulku. Ten den musel asi soudit nějaký nedoučený soudce, neboť trestní oznámení jsem na něj podal za to, že se neoprávněně vyskytoval na území obce, ve které již neměl co dělat. Ale on dostal třiasedmdesát dní za potulku. Pěkně si je odpracoval v kamenolomu. Ta potulka je nesmysl, ale kdyby měl být souzen za to co skutečně udělal, dostal by alespoň dva roky těžkých galejí. Vlastně mi ještě může děkovat. Ale pochybuji, že tak učiní.

Bušchal

S trpaslíkem Bušchalem jsou spjaty mé začátky v Nurnské družině. Přišel nedlouho po mě a tak jako já bydlel v hostinci U hrocha. Společně jsme nadávali Jeremymu, že má teplé pivo, že nám v pokojích lezou švábi a že také jídlo nestojí za mnoho. Po večerech jsme pak často společně hráli kostky o pár drobných a snili o lepších výdělcích. Bušchal byl velmi citlivý, což jsem ovšem já také, a toužil rychle dosáhnout slávy. Jenomže..., jenomže mu chyběl ten kus štěstí, které jsem naopak měl já.

Když jsme byl později zákeřně unesen rugenskými kněžními, uvržen do smradlavého podzemního vězení a následně se mi podařilo uprchnout, byl Bušchal první z naší družiny, kterého jsem nalezl. Měl jsem z toho nelíbenou radost. Osvobodil jsem ho a společně jsme kuli plány, kterak osvobodit i ostatní a dostat se pryč z toho zatuchlého podzemí. Oba jsme byli nezkušený a málo ostřílený, ale v tu chvíli jsme na to nemysleli a spolupracovali jako staří dobrodruzi. Došlo však k neštěstí. V následném boji s žalárníkem byl Bušchal v nerovném boji zabit. Klidně jsem mohl být na jeho místě. Bušchal se bil jako chlap a všichni mu mohli tenkrát děkovat, že jsme se odtamtad dostali. Bušchala jsem měl opravdu rád a mrzí mě, že neměl trochu více štěstí.

Mugzaš Nekromancer

Tak o minulosti tohoto elfa mnoho nevím. Už jeho jméno však napovídá, že asi byla dosti temná. Přestože nevím jaké měl dětství rozhodně bych ho nepochtěl mít jako on. Kouzelnický mladíček, který hned jak se naučí trochu číst a psát a začne hned oživovat nemrtvé, vyrábět různé ty kostlivcečky, ghúlfky a podobnou havěť to asi opravdu neměl v životě lehké. Když se poprvé objevil v družině neměl jsem k němu přílišnou důvěru. Ale řekl jsem si, že ho nebudu hned urážet, tak jako to činil kolega Astorius, který mu nepokrytě dával najevo, že jeho černou magií pohrdá. Spíše jsem čekal co se z něj vyklubá až s námi potáhne na nějakou výpravu. A musím říci, že mě spíše mile překvapil. Když se někde hrabal v mrtvole, aby ji následně přivedl k podivnému životu, dělal to vždy a pouze k okamžiku, kdy družina v nebezpečné chvíli potřebovala živý štít. Pravda běhal mi přitom mráz po zádech a držel jsem se za nos, ale musím přiznat, že to bylo užitečné. Je však pravda, že jsem si od něho raději držel určitý odstup, pivo bych po něm asi nepil.

Na ostrově Kodgicku, jsme společně zastupovali Nurnské při soutěži kouzelníků a myslím, že jsme si vedli zdatně. Mugzaš byl i přes svoji temnou magii v družině docela oblíben a většina druhů se jej zastávala ve chvílích Astoriových výpadů. Vedle Astoria ho neměl příliš v lásce už jen hraničář Tanris. Proč to nikdo neví, každopádně se traduje historka o tom, kterak Tanris držel jednu Mugzaše pod krkem u obchodu s

uzeninami a hulákal na něj něco v tom smyslu, že se s ním musí rozdělit o nějakou cennost, jinak, že ho zabije. Podrobnosti však nikdo neví. I přesto, že si občas rád vyrobil nějakého toho nemrtvého, světil mu bývalý starosta Lynhaard úřad hrobníka v Liscannoru a správu hřbitova. Nevím zda to bylo zcela zodpovědné, ale každopádně se tam snad nic podezřelého nestalo.

Štěstí Mugzaše opustilo na hradě loupežníka Zyffa. V poslední bitce byl zabit právě tímto špinavým lapkou, když se obětavě snažil pomoci kamarádům. Je právem pohřben na liscannorském hřbitově, který sám spravoval.

Tchan-či

Tchan-či, šikmooký Tchan-či, žluťoch z divokého východu, tak a ještě jinak se přezdívalo tomuto alchymistovi, který však o sobě tvrdil, že je lékař. Táhnout s tímhle chlapíkem na výpravy byla radost. Jednak jsme si měli z koho dělat legraci, hlavně kvůli jeho zjevu a neobratné šišlavé mluvě a jednak to byl dobrý a obětavý kamarád. Tchanči-ho jsem si oblíbil už v době, kdy jsem byl unesen rugenskými kněžními a on se po dobu mé nepřítomnosti vzorně staral o mého křečka Fistla a nic nedal na řeči některých jiných, kteří by jej raději upekli a snědli.

Tchan-či rád každému vyprávěl, že jeho otec je známý lékař a on chce být jako on. Neustále s sebou tahal různé mastičky a fáče, aby mohl léčit. Občas se mu to i povedlo, zvláště když zabránil, aby Lynhaard dostal infekci do nohy v jednom podzemí. To Páin jeho pomocí tenkrát pohrdl a rána se mu zanítila takovým způsobem, že s tím měl velmi vážné problémy. Také si pamatuji jak jsme společně zachránili Páina od toho, aby se stal fextem. Tchan-či si rád potrpěl na dobré jídlo a pití, což se mu nakonec stalo osudným. Tenhle chlapík, který přežil nejedno nebezpečí, totiž zahynul opravdu nedůstojným způsobem. Když dobrodruh padne ranou meče, je usmažen čarodějnickým bleskem, roztrhá ho šelma je to sice smůla, ale to už je život. Tchan-či měl tu smůlu, že se doslova upil k smrti. Ne sice v tom hanlivém slova smyslu, že by nevydržel pitku v hospodě, ale... to bylo tak. Prolézali jsem tenkrát v Almemaru podzemí sídelního hradu, neboť jsme tam pátrali po jednom uprchlíkovi a dostali jsme se až do tajných komnat, které byly plné

mrtvých. Ale hlavně jsme tam našli pergamen, na kterém bylo napsáno, proč se tak stalo. A dosti výrazně tam stálo, že za to může nějaké víno v sudech. Tchan-či asi zrovna nedával pozor, neboť když jsme o pár chvil později našli několik sudů plných vína, hned ten trouba přiskočil a načepoval si pohár. Než-li mu v tom stačil kdokoliv zabránit už ho měl v sobě a mlaskajíc si točil další. Přitom si mumlal jaká je to dobrá značka. A nic se nestalo, zapomněli jsme na to. Vrátili jsme se na hrad a šli na večeři. Prostě pohoda. Tchan-či si ještě přidával a mlaskal, když se náhle popadl za břicho, poulič oči a slintal. Nikdo v první chvíli nevěděl, co se stalo. A najednou byl mrtev, než kdokoliv stačil cokoliv učinit. Teprve po chvíli nám došlo, že za to může to víno. Tak takhle blbě umřel dobrák Tchan-či.

Dovětek pro laskavého čtenáře

Tento zápis není zdaleka kompletní. Dalo by se říci, že v něm chybí valná část. Samoyřejmě, že se chystám v psaní pokračovat, ale momentálně nemám dostatek duševní síly, abych tak učinil. Vzhledem k tomu, že mám ještě velké dluhy vůči družinovým zápisům však nevím, kdy k tomu dojde.

*** Armiden - poslední zpráva 1043 ***

Vrátil jsem se z Armidenu. Nevrátil jsem se sám. Tak tomu obvykle bývá. Vrátili jsme se dva! Ano, pouze já a Griffin Linfalus jsme přežili prokletý Armiden. Nevím jestli se mám radovat ze života, nevím jestli se mám smát a křičet radostí, že jsem přežil, nevím zda se mám naopak zmítat žalem, či zda mám plakat a truchlit pro mrtvé kamarády. Nevím nic. Jsem pouze štasten, že jsem opět doma u ženy a dětí, že mohu spát ve svém domě a že jsem v Gwendarronu.

Není důležité psát proč a kvůli čemu jsme se ocitli v Jižním Armidenu. Prostě jsme chtěli trochu cestovat. A na naší cestě jsme poznali to o čemž se již přesvědčili naši předchůdci. Armiden je východní říše zla. A je úplně jedno zda se jedná o jeho severní či jižní část. Celý Armiden je podivná směsice fanatismu, temné magie a východního

primitivismu. Za celou dobu našeho pobytu jsme neviděli spokojeného a šťastného obyvatele. K setkání jsou tam pouze odraní ubožáci, třesoucí se strachy, buranští vojáci v ohyzdných stejnokrojích, na kterých je na první pohled vidět, že se na nich šetřilo. A za tím stojí fanatičtí stoupenci jakéhosi podivného náboženství, nevážící si nikoho a ničeho, kteří vládou ohněm a železem na jedné straně a nezměrnou byrokracií na straně druhé.

Tak díky této prokleté zemi nalezla smrt valná část mých přátel. A jediné co mě těší je skutečnost, že jsme těch armidenských psů zlikvidovali pěknou řádku. Podrobnosti naší cesty budou jistě ještě zveřejněny.

Na závěr bych chtěl říci jedno. Jestli se někdy pozvednou korouhve Gwendarronu proti zástavám prokletého Armidenu, půjdu rád do boje popalovat armidenské pupky.

Poslední zpráva z Armidenu 1043 tedy zní:

*Lynhaard z Rugormu, kroll - nezvěstný,
pravděpodobně*

mrtev

*Erwill z Ruindoru, člověk - padl
Cecil Neviditelný, člověk - padl
Ignolas Důvěřivý, elf - padl
Pethúnie Dlouhoprstíková, hobitka -*

padla

*Guldur Ludrugsson, barbar - padl
Raglin Nalezenec, člověk - padl
Gríhnal, člověk - padl
Damin, trpaslík - padl
Iš Svrabimor, člověk - padl
Lasička, hobit a zrádce - nezvěstný
Griffin Linfalus, elf - přežil
Krochta Moskyt, člověk - přežil*

Splnění cíle výpravy - ?

*Krochta Moskyt z Bažiny
pátý starosta liscannorský*

*** Cecilův konec ***

Eowen Zivril

Ač kouzelník byl zkušený,
nevynikal v učení,
sotva vyšel první školu,
propad kouzlu alkoholu

Pítí kalí rozum, zrak,
vbrzku z něj byl ubožák,
co se vzmožil občas jen
být opilý a neviděn

A jak se život měnil v pád,
upnul se na Bílý hnát,
zločinecké sdružení
absentérů myšlení

Co lze lidem říci víc
o králi bílých pijavic?
Snad jen to, že v konci dní
stih z chlastu ztratit vědomí

*** Svatá válka ***

Alwynn Bílá Ruka

Žlutá masa
smrdí a hnije
Žlutá těla,
nenávisť žebra

Svatý čin vykonat
jest povinností věřících,
všech

Ó Armiden!
Buď pochválen
Do války!
Za svatou zem

Naše síla,
meče a sekery,
magie mocných,
kalené stěly
Nastolí řád,
rozdrtí žlutou barvu

Do války!
Pod znakem mocným
Čistá víra
roztrhá duše nevěřících

Smrt obchází bojiště,
duše věřících
nebe čeká

Smrad žlutých
skřekem padá
do pekelných jam
Po věky věků
budou se smažit

Pro ně místo není

* Novinky liscannorské *

Krochta Moskyt, pátý starosta liscannorský

Tyto novinky budou smutné, velmi smutné. Družina, či spíše její torzo, se vrátila z prokletého Armidenu. Do Armidenu nás jelo hodně. O to méně se nás vrátilo.

1. Osudnou se stalo armidenská výprava pro nejstaršího žijícího dobrodruha, který se aktivně účastnil družinového dění. Beze stopy zmizel Lynhaard z Rugornu, čtvrtý starosta liscannorský. Lynhaard byl naposledy spatřen v jednom armidenském městě, kde byl lapen místními žoldáky a následovně odlečen. Od této chvíle jej nikdo z družiny nespatriil. Vzhledem k poměrům, které v této zemi vládou a vzhledem k době, která uplynula je dnes jisté, že Lynhaard zahynul. Pro Nurnskou družinu je to citelná ztráta, neboť v jejich řadách nebylo lepšího válečníka.

Největší zásluha Lynhaardova však spočívá v jeho roli, kterou sehrál v době po Mondragonském atentátu. Především jeho zásluhou se podařilo Nurnskou družinu opět stabilizovat a přivést ji opět k rozkvětu.

Lynhaard po sobě zanechal vdovu Wenoru a tři potomky. Útěchou jim může být, že díky starostlivému maželovi nebudou rozhodně strádat nouzí. Paradoxem je, že Lynhaard našel smrt

v době, kdy již pomýšlel na odpočinek.

2. Další obětí z řad občanů Liscannoru, který našel smrt v Armidenu je Guldur Vodouch. Další citelná ztráta v družině, neboť statečných bijců není nikdy dost a Guldur byl bezesporu velmi statečný a obětavý kamarád. Z čistě osobního hlediska musím přiznat, že ve mě částečně poopravil na barbarskou rasu, ke které nechovám zrovna úctu.

3. V Armidenu padli i další ze členů družiny a myslím, že i když nebyli občany Liscannoru měla by se jejich jména objevit na následujících řádcích a která bychom si měli připomenout.

V námořní bitce padl statečně Erwill z Ruindoru, který podobně jako jeho četní příbuzní šířil slávu rodu Ruindorského.

Ještě dříve našel smrt i chvilkový vůdce družiny Raglin, který se svého snu o založení kláštera již nedočká.

Tak jak žil, tak i padl Cecil Neviditelný, člen ideologické rasistické organizace Bílá Ruka. Byl zabit na moři neviditelný a opilý. Do pomyslného hrobu si vzal i své podivné a někdy až nechutné názory. Přesto je třeba zdůraznit, že Cecil byl plnohodnotným družinovým členem.

Na lodi našla smrt i sympatická a tichá hobitka Pethūnie Dlouhoprstíková. Po dlouhé době to byla další žena ve společenství, která byla ochotná táhnout s někdy poněkud drsnějšími dobrodruhy.

Padl i elf Ignolas, který se projevoval spíše jako velice nerozhodný, ale v rozhodující a naneštěstí pro něho poslední chvíli neváhal a bil se se zbraní v ruce.

4. V konečném výčtu ztrát chybí ještě jména dobrodruhů, kteří se k naší výpravě přidali po cestě. Padl Grihnal, který statečně nesl svůj úděl v podobě zmračené tváře. Padl trpaslík Damin, padl tulák bez domova Iš Svrabimor.

5. Ve výčtu možná někomu chybí ještě někdo. Ne, nezapoměl jsem na ně, ale myslím, že

jména zrádců zde nemají co dělat.

6. Všem obětem prokletého Armidenu, byl odhalen mramorový obelisk na Liscannorském hřbitově. Není snad třeba dodávat více.

7. Nurnská družina náhradou za padlé kamarády přijala nové členy. Jejich jména budou zveřejněna v příštích novinkách. Tyto novinky totiž patří mrtvým a jejich památce.

* Bez tebe *

Aedd z Ruindoru

Když zavřu oči,
uzírám tvou krásnou tvář,
chci se tě dotknout,
ale ty se rozplýváš
Každou noc sním
stále stejný krásný sen,
po tvém boku
je tak krásný každý den
Pár dní bez tebe
je jak temné podsvětí,
jsi jedině,
na čem mi dnes záleží

* Smrt *

Aedd z Ruindoru

Smrt, všude na nás číhá
Smrt, zpoza rohů na nás zírá
Smrt, kdo z nás se jí leká
Smrt, všude na nás čeká

Smrt, té se bránit nemůžeme
Smrt, tu nikdy nepřemůžeme
Smrt, jednu jistotu máme
Smrt, jednou se s ní setkáme

* Pocit ten *

Wenora Rugorská, dřívě Katzbalgerová

Dnes se tak dobře cítím,
mnoho dnů jsem měla pocit, že mi uniká
život můj,
může snů
a nevidaných krás

Když ráno vstávám,
když oblíkám si blůzku lehounkou,
cítím ten žár,
ač v noci uhašen,
znovu začíná planout

Já přec tak silná nejsem,
abych dokázala pouze sama uhasit ten žár,
nechci mu ublížit,
neviňte mne,
ale on je příliš stár

Zdá se tak dávno chvíle,
kdy prvně řek 'V oči mít velká zář',
sváděl mě tělo
a to tělo chtělo,
jenže dnes už starý je,
proč tak rychle jde čas

Já ho mám přece ráda,
ale jsou tu také věci silnější než já,
nemohu mu říct,
že potřebuji
to, co nemůže mi dát

Těch pár okamžiků krásy
dokáže mi do srdce vnést pohodu a klid
a říkám si
chtěla bych
s ním v těch okamžicích být

* Hrobníková stížnost *

Vážený pane starosto,

*předem svého dopisu bych chtěl
předeslat, že je pro mne velkou ctí zastávat
důstojnou funkci hrobnickou Vámi mi svěřenou.*

Jmenování bylo pro mne velkou poctou a usnadnilo mi vykročení do života, abych se mohl postavit na vlastní nohy a žít po svém. Proto před Vámi, pane starosto, hluboce smekám a prosím předem za odpuštění, že Vás obtěžuji se svými starostmi, které popíšu dále.

Když jsem nastupoval do svého úřadu, mínil jsem tak, že každý poctivý člověk musí pracovat, aby po něm něco zůstalo, aby nezelenivěl a nestal se povalečem a lumpem, jak tomu mnohdy bývá v širokém okolí. Vlastně ani nemusíme chodit moc daleko. Však k věci. Před několika lety jsem se horlivě ujal krumpáče a lopaty a vykopal několik hrobů takřkajíc do zásoby, nebo do foroty, chcete-li. Měl jsem zápal pro věc, nadšení. Mínil jsem totiž myslet na budoucnost, abych zvládl případný nápor nebožtíků padlých v nějaké bitvě či zesnulých po nějaké epidemii. Leč žádná bitva ani mor či tyfus, ovšemže našťástí, pane starosto, tento kraj nepostihly. Dokonce ani těla padlých sousedů se nikdy nevrátila z dalekých krajů. A že jich bylo požehnaně. Se zármutkem mínil hlavně tragický masakr v Armidenu ve třiačtyřicátém. Jak je to možné? Cožpak, pane starosto, ke svým zesnulým sousedům a k jejich rodinám necítíte tolik úcty, abyste nechal jejich ostatkům spočinout v jejich rodné domovině? Víím, někteří vážili skorem dva metráky, znám, co je to vléci tři pytle brambor na jedné bedrech. Je však možno něčím jiným než námahou uctít jejich památku? Stěží, pane starosto. Stěží lze vyjádřit soustrast a účast vystavění obludného monumentu, jež nedávno bez mého vědomí takřka přes noc vyrostl na obecním hřbitově. A nemám tímto na mysli svého prastrýce, dejte mu bohové věčnou slávu, hlavně za ten dům, co mi koupil. Leč nechci Vám kázat, pane starosto, to opravdu ne. Vždyť většinu z mrtvých jste znal mnohem lépe než já, obyčejný hrobník. Však tato neúcta k mrtvým se dotýká i mne samotného a mé práce.

Těch několik hrobů před lety vykopaných si už ani nevšimám. Jsou pro mne všední. Ty jámy tam byly před lety, byly tam včera, jsou tam dnes a budou i zítra. Prázdné jámy, připomínající hobití doury nebožtíka pana Chinského, myslím toho, jak snil o černém čtyřspřeží a nechal se z mladické nerozvážnosti naverbovat do armády. Lopata už je nepoužíváním celá rezavá a krumpáč jsem zasel, nevím kam. Celé dny se válím na hřbitově,

poslouchám ptáky a čtu si náhrobní nápisy. Ó jak je nenávidím. Už je znám celé z paměti, dokonce i letopočty do nich vtesané. Nudím se jako pan Getd, pane starosto, to je ten místní flamendr, co ztratil práci. A to mne zabíjí. Mřu, pane starosto, duševně mřu. Někdy mívám dokonce nutkání exhumovat staré hroby a přesunout ostatky do hrobů nových (exhumovat je hrobnický výraz pro otevření starého hrobu, velectěný pane, kdybyste jako nevěděl). Asi tak, jak se přesazují květiny do nových květináčů. Víím, že to není správné a že bych zřejmě přišel o místo, na kterém mi, alespoň prozatím, velmi záleží. Proto dál polehávám na hřbitově a mřu. Někdy si myslím, že se ze mne stal zahradník. Ta jediná činnost mi zůstala. Starat se o kytičky. Ale já přeci, pane starosto, nejsem žádný zahradník, ale hrobník. Vždyť já, probůh, nepoznám kopretinu od kaktusu!

Co nejponiženěji Vás, pane starosto, žádám o vhodnou nápravu vzniklé situace, žádám Vás ne jako hrobník starostu, ale jako syn otce, vždyť vy jste otcem všech liscannorských válečných sirotků, jste naším vzorem a dobrodincem, bez něhož by nebylo našim opuštěným matkám dáno přežít sotva několik zim, jež jsou v těchto krajích obzvláště kruté. Děkuji za vyslyšení a ještě jednou přijměte mou omluvu za vyrušení ve Vaší obětavé a odpovědné práci.

Váš oddaný

Eriadann Rugomský, obecní hrobník

* Průzkumy Nurnské družiny *

Getd z Ruindoru

Armiden II - aktuální úspěšnost

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěšnost
Pethûnie	2,00	2,86	2,43
Guldur	2,29	2,29	2,29
Krochta	2,43	2,14	2,29
Raglin	2,62	3,25	2,94
Lynhaard	2,86	2,57	2,71

Grihnal	2,86	2,71	2,79
Griffin	2,86	3,00	2,93
Erwill	3,00	3,67	3,33
Svrabimor	3,17	3,67	4,42
Cecil	3,50	3,50	3,50
Damin	3,57	4,00	3,79
Ignolas	3,71	4,14	3,93
Lasička	5,00	5,00	5,00

Armiden II - celková úspěšnost

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěš. š.	Změna
Lynhaard	2,97	1,89	2,43	0,0110
Krochta	2,79	2,13	2,46	-0,0154
Guldur	2,42	2,79	2,60	-0,0620
Grihnal	2,86	2,71	2,79	-0,2143
Pethûnie	2,57	3,36	2,96	-0,5357
Griffin	2,78	3,25	3,02	-0,0145
Raglin	2,92	3,50	3,21	-0,1354
Erwill	3,00	3,67	3,33	0,3333
Svrabimor	3,17	3,67	3,42	0,4167
Damin	3,57	4,00	3,79	0,7857
Ignolas	3,50	4,07	3,79	0,1429
Cecil	3,82	3,87	3,85	-0,0875
Lasička	5,00	5,00	5,00	2,0000

Zlatý důl - aktuální úspěšnost

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěšnost
Aedd	2,40	2,60	2,50
Griffin	2,80	2,80	2,80

Krochta	3,20	2,60	2,90
Eowen	3,00	3,40	3,20
Průvodce	3,17	3,67	3,42
Detor	3,33	3,50	3,42
Midolas	3,40	3,60	3,50
Trblot	3,67	3,33	3,50
Nervor	3,20	4,00	3,60

Zlatý důl - celková úspěšnost

Jméno	Důvěra	Respekt	Úspěš.	Změna
Krochta	2,81	2,15	2,48	0,0242
Aedd	2,89	3,04	2,96	neued.
Griffin	2,96	3,21	3,09	0,0697
Eowen	3,00	3,40	3,20	0,2000
Detor	3,33	3,50	3,42	0,4167
Průvodce	3,17	3,67	3,42	0,4167
Midolas	3,40	3,60	3,50	0,5000
Trblot	3,67	3,33	3,50	0,5000
Nervor	3,20	4,00	3,60	0,6000

V příloze uveřejňujeme dlouho očekávané výsledky průzkumů dobrodružství. V příštím čísle pravděpodobně vyjde srovnání pánů jeskyně (pozn. red.)

Tuto Lyškánoru připravila k vydání
Wenora Rugomská, vdova (podruhé)